

சாந்தி!

மெய் நெறி விளக்கம்

ஆக்கியோன்
மு. சிவலிங்கம்

1986

சாந்தி!

மெய் நெறி விளக்கம்

வேதாந்த விழிப்பு

(உட்பிரிவு)

ஞானமெனும் மெய்விளக்க முறையும்
மானிடத்தின் மாண்பும்

ஆக்கம்
மு. சிவலிங்கம்

வெளியிடுவோர் :

‘மெய் நெறி அன்பர்கள்’

1986

விலை : ரூ. 3-00

சென்னை நகராட்சி

சென்னை நகராட்சி

*

(1988)

சென்னை நகராட்சி

சென்னை நகராட்சி

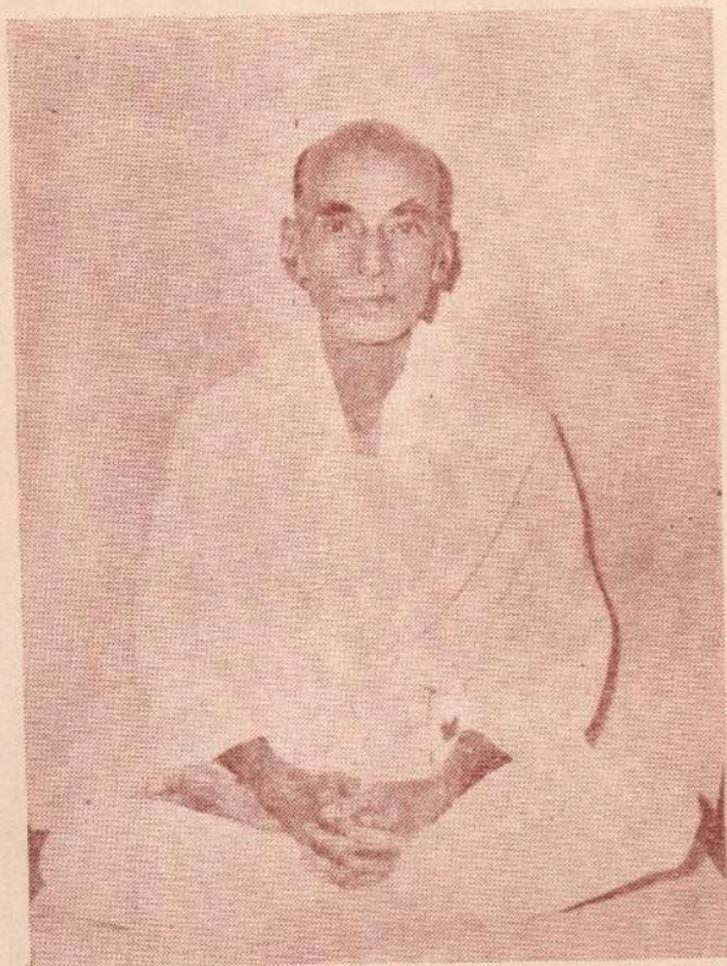
சென்னை நகராட்சி

சென்னை நகராட்சி

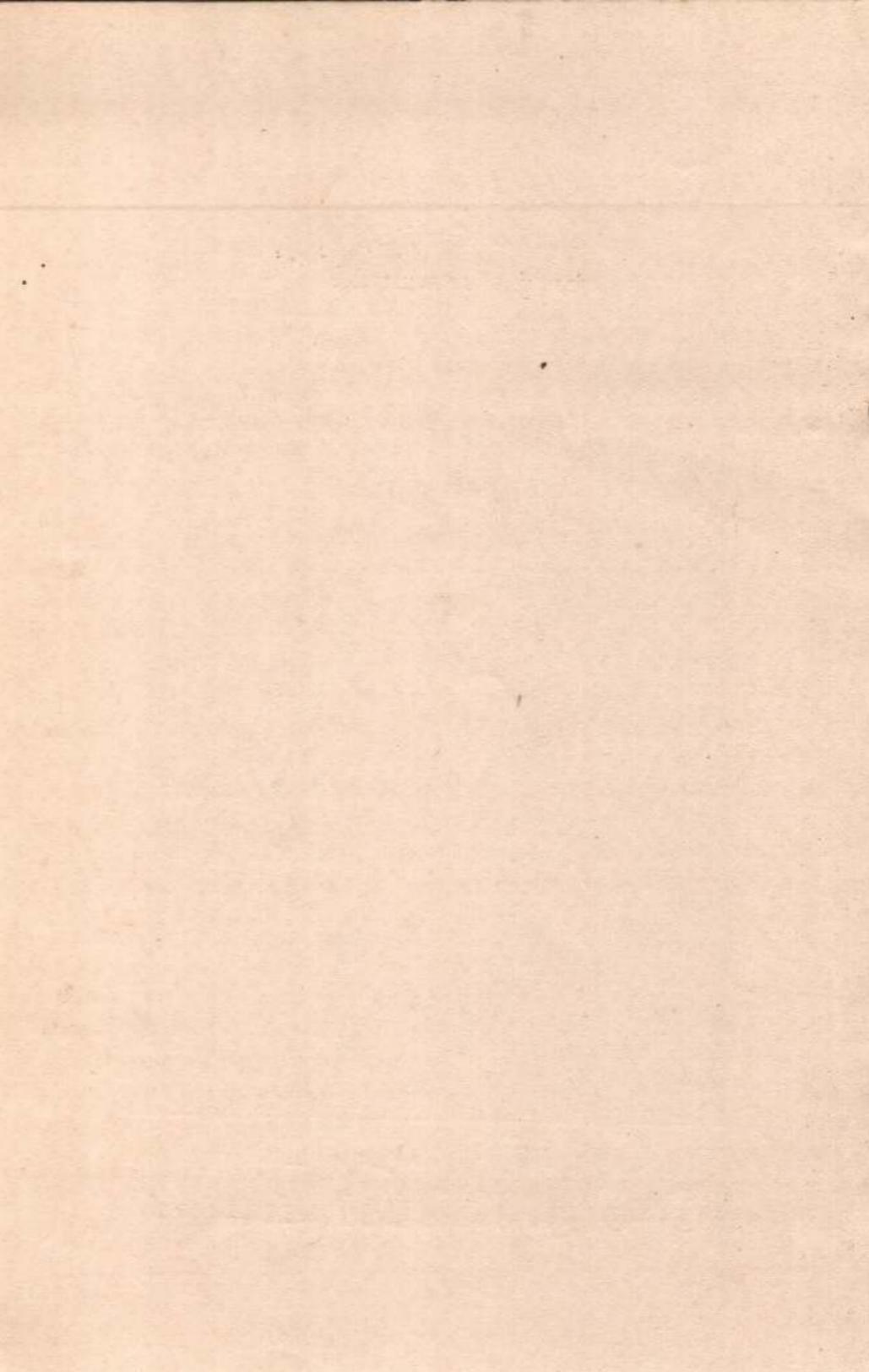
1988

சென்னை நகராட்சி

சாந்தி!
வளர்க் மெய்யறிவு
வாழ்க வையகம்!

மெய்தெறித் தொண்டர்
திருமிகு மு. சிவலிங்கம் அவர்கள்

வேதாந்த விழிப்பு:-

“ அன்பால் நிறைந்தது அறிவு
அறிவால் நிறைந்தது துறவு—அகத்
துறவால் சிறந்தது இறைமை
இறைமை உணர்ந்ததே இன்பம் ”

“ பண்ணினேன் பலநாள் பக்தி
பதி எனும் நிதியைக் காண
எண்ணிலா மலர்கள் சாற்றி ஏங்கியேநின்றவாடிக்
கண்ணிலே வடித்த நீரில் கரைந்தது சோதியுள்ளம்
மண்ணிலே *மறலி யோட்டும் மார்க்கமதருளினே ”

முன்னுரை

அப்போது எனக்கு வயது 22. ஒரு காதலியை தேடவேண்டிய வயது. என் கண்கள் இறைவனைத் தேடி அலைந்தன. விஷயந் தெரிந்தவர்கள் சொல்வார்கள் - ஞானத்தினைக் கூடாமல் இறைவனைச் காணமுடியாது என்று. நானே ஞானத்தின் மிகமிகக் கீழ்ப்படிவாகிய சரியை, கிரியை ஆகிய நிலைகளில்தான் நின்றேன். அந்தப் படிவளில் நின்றவாறே இறை வழிபாடு செய்தேன். அந்தப்படிவளில் நிற்பவர்கள் ஆசாரம், நேயம், அனுஷ்டானம், ஆலயம், துதி என்ற வழக்கத்தில் இருப்பார்கள். நானும் அவற்றை கடைப்பிடித்துத்தான் இறைவனைத்தேடினேன், நாடினேன். தோத்திரத்தில் ஒன்றிப்போய் அழுதேன் அயர்ந்தேன் உண்டி சுருக்கினேன். என்னுடைய ஏக்கத்தினால் ஏற்பட்ட பரவசப் பிரேமைதான் கிட்டியதே தவிர உண்மைப் பொருள் சிக்கவில்லை.

இந்த நிலையில் தக்க ஒருவராகிய ஞானவள்ளல் பரஞ்ஜோதி மகான் எதிர்ப்பட்டார். உண்மையை உணரும் முறையை எனக்கு உணர்த்தினார். மெய்ப் பொருளை (இறைவனைக்) காண எளிய வழியொன்று காட்டினார். உள்ளத்தில் பூரிப்பு ஏற்பட்டது. இறைவனை வெளியில் வைத்து தேடிய மடைமையை உணர்ந்து உள்ளே தேடினேன். உயர்ந்தோர் உரைகளையும் ஆராய்ந்தேன். நான் படித்த நூல்கள் அனைத்துள்ளும் கடவுள் பற்றிய ஒரே உண்மை பரந்துகிடந்ததைக் கண்டு உவந்தேன். முன்பு சென்ற பாதையின் குறைபாடு தெரிந்தது. பின்னர்க் கண்ட தெளிவு நெஞ்சில் இனித்தது. கொஞ்சமான இனிப்பா அது!

அந்த இனிப்பை நுகர்ந்தவர்கள், தான் மட்டும் சுவைப்பதில் நாட்டம் கொள்ள முடியாது. மற்ற உடன்பிறப்புகளாகிய உலக மக்கள் அனைவருக்கும் அந்த இனிப்பை வழங்கவே நாட்டம் வரும். உலக மக்கள் எப்படியாவது இந்த இனிப்பை சுவைக்கமாட்டார்களா என்று என்னுள் ஏக்கம் எழுந்தது. ஆனால் அதற்குரிய பாதையில் அவர்கள் செல்லவில்லையே, பக்தி என்றால் கடவுளின் உருவத்தைக் கண்ணால் கண்டு கையால் கும்பிடுவதுதான் என்றும், முக்தி என்றால் செத்த பிறகு அடைவது என்றும் தான் அவர்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த நினைப்பினால் ஏறக்குறைய எல்லோருக்குமே வாழ்நாள் வீணாகிக்கொண்டு வருவதைக் கண்டு, வீணாகிய உலக வாழ்க்கையில் உண்மைப் பயன் காணாமல் அவர்கள் தம் வாழ்நாளை முடித்துக்கொண்டு போவதையும் கண்டு உள்ளம் புழுங்கினேன், உடல் நடுங்கினேன், இது சத்தியம்.

மனிதப் பிறவியின் மாண்பினை மக்கள் அறிவதில்லை. ஆடு, மாடுகள் ஆன்ம நிலையைப்பற்றி அறிய முடியாது. அறியும் தகுதியும் அவற்றிற்கு இல்லை. இந்தப் பேறு மனிதருக்கு மட்டுமே வாய்த்த வரப்பிரசாதம். உண்மையை உணர்ந்து உடலின் சிறையை மீறி விடுதலை உணர்வு பெற்று பேரின்பம் அடையும் தகுதி மனிதனுக்கு மட்டுமே உண்டு. இத்தகைய மனிதன் என்ன செய்கிறான்? விலை மதிக்க முடியாத மதியைப் பயன்படுத்துகிறானா? விதி விதியென்று விம்மியழுகிறான். தன்னுடைய பெருமைக்குரிய நிலையை உணருவதேயில்லை. இவர்கள் நிலைகண்டு கண்ணீர் விடுகிறேன், உள்ளம் பதைக்கிறேன் இப்படிக்குகுடர்களாக வாழ்வது கண்டு. இவர்கள் அறியாமையைச் சகிக்க முடியவில்லை.

இத்தகையவர்களுக்கு வழிகாட்டுதற்கு ஒரு பெரிய ஞானவள்ளல் தேவை. என்னுடைய கல்வியும் அனுபவமும் குறைவெனினும் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற உள்ளுதல் என்னைச் சும்மாயிருக்க விடவில்லை. அதனால் தான் இந்த நூலை எழுதுகிறேன்.

ஆரம்ப நிலையிலேயே நான் காணும் இன்பம் பெரிது. இதை மற்ற உடன் பிறப்புகளும் துய்க்கவேண்டும் என்பது என்பேரவா.

இகபோகமே நிலையான இன்பம் என்று மக்கள் ஏமாறுகிறார்கள். இகத்திலேயே பரலோக இன்பத்தை இன்றே அடையலாம் என்று அனைவர்க்கும் உணர்த்தும் ஆவல் என்னை உந்துகிறது.

சிலர் பரலோக இன்பத்தை நாடுகிறார்கள். அதன்பொருட்டே பக்தி நெறியில் தலைப்படுகிறார்கள். ஆனால் பக்தி நிலை ஒரு பால பாடம் - காலமெல்லாம் பால பாடமே படிப்பதா? இத்தகையவர்களுக்கும் விழிப்புடைய வேண்டும் என்பது என் ஆவல். அதனால்தான் என்னுடைய அனுபவத்தைக் கொண்டு "வேதாந்த விழிப்பு" என்னும் நூலை எழுதினேன்.

இதனுள் உள்ள கருத்துக்களை நான்தான் சொன்னதாக நான் சொல்லிக்கொள்ளவில்லை. முன்பே மெய்யுணர்ந்த பெரியோர்கள் சொன்னதையே இங்கு விளக்குகிறேன். அவர்களுடைய உரைகள்தான் எனக்குத் தெளிவு தந்தன.

இந்நூலில் சொற்குற்றம் எவையேனும் இருப்பின் அவற்றிற்கு நானே பொறுப்பு. அவற்றை அறிஞர்கள் பொறுத்தருள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். பொருட்குற்றம் இருக்க இடமில்லை. ஏனெனில் ஆன்ருர்கள், மெய்யுணர்ந்த பெரியோர்கள் சொன்ன உண்மையினையே நான் சொல்ல முயல்கிறேன்.

இந்நூலைப் பெருமிதத்தால் எழுதவில்லை யான் சுவைத்ததை உடன்பிறப்புகளும் உண்டு சுவைத்து பசியாறட்டும் என்ற நோக்கத்தாலேயே எழுதுகிறேன்.

மெய்யுணர்வின்பால் நாட்டமுள்ளவர்கள், இதனை பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

தியாகதுருவம், ஆண்கள் மேல்நிலைப்பள்ளி தலைமை ஆசிரியர்
திருமிகு T.V. நடேசனார் அவர்களின்

அணிந்துரை

உலக வாழ்க்கை நம்மைக் கேட்டு அமைவதில்லை. ஆனால் கிடைத்த வாழ்வை இனிய முறையில் பயன்படுத்தி வாழ்வது அறிவுடமை. இந்த வாழ்க்கை மேடுபள்ளங்கள் கொண்டது, சறுக்கலைக்கொண்டது இடறி விழாமல், சோர்ந்து போகாமல், வழக்கி விழாமல் வாழ்ந்தாக வேண்டும். அப்படி வாழ்வதற்குப் பெரியோர்களின் துணை அவசியம் தேவை அதனால்தான் திருவள்ளுவப் பெருமகனாரும் “பெரியாரைத் துணைக்கோடல்” என்று ஒரு அதிகாரத்தையே திருக்குறளில் சேர்த்துள்ளார்.

பெரியோர்களின் துணை எல்லாக்காலத்திலும் எல்லா இடத்திலும் கிடைப்பது ஒரு சிலருக்கே வாய்க்கும். ஆனால் பெரியோர்கள் எழுதிய நூல்களும் பெரியோர்கள் செய்யும் உதவிப்பணிகளைச் செய்கின்றன அதனால் பெரியோர்களின் நூல்களை வெறும் நூல்கள் என்றும் அலட்சியமாக எண்ணாமல் அவற்றைப் பெரியோர்களின் உயிர்த்துடிப்பாகவே கொண்டு பயன்பெற வேண்டும். அத்தகைய பெரு நூல்களில் ஒன்று “வேதாந்த விழிப்பு.” இதை ஆக்கிய பெரியார் உயர்திருமு. சிவலிங்கனார். உலகம் வாழ்வதையே தாம் வாழ்வதாக என்னும் பெரிய உள்ளம் கொண்டவர். “தான் பெற்ற இன்பம் பெருக இவ்வையகம்” என்ற கோட்பாட்டை, ஆர்வத்தை உயிர் முச்சாகக் கொண்டவர். அவருடைய நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதுவது சூரியனுக்குக் கட்டியம் கூறுவதுபோல ஆகும். ஆனால் “அணிந்துரை எழுதுக” என்று கட்டளை வந்தது, கீழ்ப்படிந்து எழுதினேன்.

இந்நூலின் அமைப்பு—அறிவுக்குர் மனத்துக்கும் நடக்கும் உரையாடலாக அமைந்துள்ளது. சந்தேகங்கள் நிறைந்த மனமானது தெளிவடைந்த அறிவின் துணைநாடி தன் ஐயங்களைப் போக்கிக்கொள்வதாக நூல் அமைந்துள்ளது. ஆனால் இந்த மனம் மயக்கத்திலிருந்து சிலிர்த்து எழுந்து விளக்கம் தேடுகின்ற மனம். தன்போக்கில் போகின்ற மனமல்ல. அரிய பல உண்மைகளை அள்ளிக் கொட்டுகிறது இந்நூல். ஆனால் படிப்பவர்கள்—வாரிவிழுங்கும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தாலும்,

மென்று தின்னும் நிதானத்தோடு கற்கவேண்டிய நூல் இது. கண்டக் காய்ச்சிய பாலைக் கடகட என்று குடித்தால் பாலின் சுவையையும் பயனையும் நுகர முடியாது. சொட்டு சொட்டாகச் சுவைக்க வேண்டும். அப்படிச் சொட்டு சொட்டாகச் சுவைக்க வேண்டிய நூல் இது.

சில இடங்களில் கடினமாகத் தோன்றினாலும் விடாமுயர்ச்சியுடன் படித்துப் பயன்பெறவேண்டிய நூல். முயற்சிக்கும் உழைப்புக்கும் நிச்சயம் பயன் தரும்நூல். ஆசிரியர் தாமே சொல்லுவதாகக் காட்டிக்கொள்ளாமல், பலப்பல ஞானிகளின் அருள் உரைகளை மேற்கோள் காட்டிச் செல்லுவது அவரது அடக்கத்தை காட்டினாலும், அவரது ஆன்ம விளக்க நிலையை நூல் தெளிவாக உணரவைத்துச் செல்கிறது. அத்தகையவர் எழுதிய இந்நூலுக்கு “வேதாந்த விழிப்பு” என்று பெயர் கொடுத்தாலும், இது ஒரு மனித விழிப்பு நூல். ‘விழிப்பு’ என்பது எது? நாம் யார்? என்று அறிவதே விழிப்பு நம்மை நாமே அடையாளம் கண்டுகொள்வதே விழிப்பு. நம்மை நாமே கண்டுகொள்ளாததால் தான் தடுமாறுகிறோம். தெய்வமே உயிரினங்களாக விரிவாகி உள்ளது, மீண்டும் அவை தெய்வ நிலை அடைய வேண்டும் என்பதே இந்நூலின் முடிந்த கருத்து. மற்ற உயிரினங்களுக்குத் தம்மை அறியும் தன்மையில்லை. அத்தன்மை வாய்க்கப்பெற்ற உயிரினம் மனித இனம் மட்டுமே, ஆதலின் மனிதனுக்குத் தெய்வநிலை அடைவது எளிது.

“தான் தெய்வம்” என்று உணர்வது விழிப்பு.

“தான் தெய்வ நிலையை மீண்டும் அடையவேண்டும்”

என்று முயல்வது - சாதனை,

“தெய்வமானோம்” என்ற நிலை அடைவது முத்தி. இந்தவகை முத்தியை அடைவதற்குச் செத்தாக வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை. வாழும் பொழுது முத்திநிலையில் வாழ இந்நூல் வழிகாட்டும். இந்நூலில் மாணிக்கவாசகரும், பட்டினத்தாரும், அருணகிரி நாதரும் மணிகள் தெறிப்பது

போன்ற மொழிகளில் ஒரேவிதமாகக் கருத்துக்களை தெறிக்கையில் அவர்கள் சொன்னதை நாம் இதுகாறும் புரிந்துகொள்ளாமல் போய்விட்டோமே என்று வருந்துகிறோம். அந்தப் பெரியார்களைப் புரிந்துகொள்ளாமல் இருப்பவர்களுக்குப் புரிந்து கொள்ள இந்நூல் பெரிதும் உதவும். இந்நூலாசிரியரின் விளக்கங்கள் நுட்பமும், எளிமையும் கொண்டவை. குயவன் இருக்கும்போதே மண், நீர் முதலியன இருக்கின்றன என்றால் குயவனை முழுமுதற்பொருளாகக் கருதமுடியாதே என்ற உண்மைக் கருத்தைச் சந்திப்பது எளிதல்ல. அருள் உணர்வால் பிறந்தது இந்நூல் இதனை நன்கு கற்றுத் தெளிவு பெற்று அருட் செல்வத்திலும் அறிவுச் செல்வத்திலும் தினைக்கும் செல்வர்கள் ஆவோமாக!

திருமலை **வே. நடேசன்**, M.A., M.Ed.,

சாந்தி!

வேதாந்த விழிப்பு

அறிவு :- மனமே! இதுவரை காணப்படாத சோர்வு இன்று உன்னிடம் காணப்படுவதன் காரணமென்ன?

மனம் :- ஆம், ஏதோ இன்று திடீரென்று தூக்கத்தில் கனவு கண்டு விழிப்படைந்ததுபோல் ஒரு புதிய உணர்ச்சி எழுந்தது. அதாவது எனக்கு கருத்துத் தெரிந்ததிலிருந்து, வினையாடினதும் கல்வி கற்றதும், உத்தியோகத்திற்குச் செல்வதும் உண்ணுவதும் உறங்குவதும், இல்லத்து விவகாரங்களைக் கவனிப்பதுமாகவே இறுந்து வருகிறேன். இனிமேலும் அப்படியே யிருந்துவிட்டு உடல் தளர்ச்சியடைந்து உபயோகமற்றுப்போனதும் உடலை மறந்து இறந்துவிடப் போகிறேன். இப்படி உத்தியோகத்திற்கு பயந்து, மனைவி மக்கட்கும் உறவினர்க்கும் பயந்து உடல் கசக்கி உளம் கசக்கி கஷ்டப்பட்டு இறுதியில் பயனற்று இறந்துபோவதைவிட, உடல் உளம் கசக்காமல் ஒரே இடத்தில் ஒன்றிலும் சாராதிருந்து போகிறபடி போகட்டும் என்று இருந்துவிடலாமே! அப்படி இல்லம்மல் தெரியாமல் வந்த சீவன் தெரியாமல் போகிற வரையில் துப்பில்லாப் பிள்ளையாயிருந்துகொண்டு கஷ்டப்பட்டு உத்தியோகம் செய்வது எதற்காக? மனைவி மக்களுடன் நடத்தும் இல்வாழ்க்கை எதற்காக? கனவுபோல் முடியும் உலக வாழ்க்கையின் இலட்சியந்தான் என்ன? மனிதனாய் வந்தவன் செய்ய வேண்டியதும் அறிந்து அடைய வேண்டியதுமான அரியதும் பெரியதும் எது? இவைகளின் முடிவும் பயனும் என்ன? என்று சலிப்பான முறையில் எழுந்த சிந்தனைதான் இந்த சோர்வு நிலைக்குக் காரணம். மற்றும் இதுவரையில் இந்த எண்ணம் எழுவொட்டாமல் மறைத்திருந்த எனது மூட நிலையின் விளைவு சகிக்கமுடியாத நோய்போல வாதனை தருகின்றது. இந்நோய் தீர்ந்து சுகம்பெற வழியாது என்றுதான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

அறிவு :- உண்மைதான் இது யோசிக்கத்தக்க விஷயந்தான் உன்னுடன் நானும் கொஞ்சம் உறங்கித்தான் இருந்தேன்; என்னையும் எழுப்பிவிட்டது. இன்று உனக்கு எழுந்த எண்ணம். இனிமேல் வீண் காலம் போக்காமல் நீ என்னுடன் விழிப்புடன் இருந்தால் இதை விசாரித்துத் தெளியலாம்.

மனம் :- எனக்குத்தான் சலிப்பேற்பட்டு ஏக்கம் உண்டாகி விட்டதே, இனி வீண்காலம் கழிக்காமல் உன்னுடனிருந்தே உழைக்க உறுதிக்கொண்டுவிட்டேன்; இனி நம் கடமையைக் கவனிப்போம்.

அறிவு :- மிக்க சந்தோஷம்! உற்ற துணைவனானும், சீக்கிரம் புறப்படு. விசாரிப்போம்; இதுவரையில் நூல்களின் வாயிலாக விசாரித்ததில் உலகத்தில் எல்லாம் செய்யலாம்; ஆனால் “சிந்தையை அடக்கிச் சும்மாயிருக்கின்ற திறம் அரிது” என்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதன் முடிவில்தான் சுகம் என்றும் அதுதான் மானிடத்தின் இலக்கியம் என்றும் சொல்லியிருக்கின்றார்கள்.

மனம் :- பெரியோர்கள் என்றால் யார்? நமது அப்பா, தாத்தா வைப்போல் மற்றும் ஊரிலுள்ள வயது சென்ற பெரியவர்கள் போலத்தானே?

அறிவு :- இல்லை! இல்லை!! அப்படி இவர்கள் எல்லாம் பெரியவர்கள் என்றால் என்னையும் உன்னையும் இவ்வளவு காலம் அஞ்ஞானச்சிறையில் உறங்கவிட்டிருக்கமாட்டார்கள்! உடலால் வயது முதிர்ந்தவர்கள் எல்லாம் பெரியவர்கள் அல்ல; அறிவின் கூர்மையினால், அதனின் ஆராய்ச்சியினால், அதன் அனுபவத்தினால், ஆதிபந்தம் கண்டவர்களே பெரியவர்களாவர். அதாவது அறிவை விளக்கி அறிவின் பிரகாசநிலையில் நின்று ஆராய்பவர்கள். எது நித்தியம், எது அநித்தியம் என்று தெரிந்து சன்மார்க்கத்தில் செல்லுமவர்களே நீதி நெறி முறையுடைய பெரியவர்களாவர். மேற்சொன்னவையே மனிதர்களால் செய்யப்படுவதற்கரியதாகும்.

“செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் — சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலாதார்” — பொய்யாமொழி

“சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கால்
நீதிவழுவா நெறிமுறையில் — மேதினியில்
இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்
பட்டாங்கி லுள்ளபடி.” — ஒளவை

அரிதும் பெரிதுமான மனிதப்பிறவிதாங்கிய மானிடர், கடவுள், உலகம், சீவர்கள் ஆகிய முப்பொருளுண்மையுணரப் பெற்று மனிதரில் மனிதராகவும் மனிதரில் தெய்வமுமாகவும் ஆகின்ற பெருவாழ்வில் வாழ்வாங்கு வாழ்கின்ற பேரறிவாளர்களே, செயற்கரிய செயலாற்றிய பெரியோராவர்; மற்றையர் சிறியோராவர் என்பதே மேற்காணும் திருவள்ளுவரின் பொய்யாமொழியின் பொருளாகும்.

இத்தகைய உயர்நிலையுற்றப் பெரியோர்களே நீதிவழுவாத நெறிமுறையில் நின்று ஒழுக்கி அனைத்து சீவர்களையும் தன்னைப்போலவே எண்ணுவர். இந்நிலையே ஆன்மாக்கள் அனைவரையும் நேசிக்கின்ற சீவகாருண்யமுடையவராக ஆக்கி உற்றவர்களுக்கு உற்றகாலத்தில் புகழ், புண்ணியம் எனும் எதையும் பிரதிபலனாக எதிர்பாராமல் உற்ற உதவிபுரிதலாகிய ஈதல் எனும் சீரிய தன்மையைத்தரும். இத்தகைய ரே உள்ளத்தால் உயர்ந்த பெரியோர் எனவும் மற்றையர் இழிநிலைக்குரிய சிறியராவர் எனவும் இந்த இருநிலையாளர்களையே இருசாதிகள் எனவும் கூறுவதே மேற்காணும் ஒளவைபிராட்டியின் பாடலின் பொருளாகும். மேற்காணும் வள்ளுவர், ஒளவையார் ஆகியோர்களின் கருத்திற்கிணங்கவும் அறியவேண்டியதை அறிந்த அறிவாளர்களாகிய ஞானிகளைப் பெரியோர்கள் என்றும் அறியாதவர்கள் சிறியவர்கள் என்றும் சாதி இரண்டாகப் பிரித்திருப்பதைக் கவனிக்கவும். அப்படிப்பட்ட பெரியவர்கள் அனுபவித்தறிந்ததை பின்வருவோரும் அறித்து அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற கருணையினால் கூறிவைத்தவையே வேதமும் மற்ற நூல்களும். அவற்றின் உதவிகொண்டுதான் இன்று நமக்கெழுந்த சந்தேகங்களைத் தெளியவைத்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிறது.

மனம் :- சரி, அப்படி அறிவில் பெரியோர் எல்லோரும் எதையும் எளிதில் செய்துவிடலாம், ஆனால் சிந்தையை அடக்கிச் சும்மாயிருப்பதுவே அரிது என்றார்களே, சும்மாயிருப்பதுதான் அவ்வளவு சிரமம்? அதன் விபரந்தான் என்ன?

அறிவு :- சிந்தையை அடக்கிச் சும்மாயிருப்பது மெளன நிலையாகும். ஆனால் அறிவே சுத்த மெளனமாகி விட்ட சூன்யநிலையில்லை. அது, அறிவையறியும் (தன்னைத்தானறியும்) ஞானநிலையாகும், தானே தானான பேரின்பம் தரும் நிலையாகும். இதைத்தான் அரியதும் பெரியதுமாகச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அது ஆருவது அறிவைக்கொண்டு நம்முடைய உண்மை அறிவை விளக்கும் அறிவைப் பெருக்கி, வெளியே அல்லாமல் உள்ளே நின்று உயரே சென்று, அறிவே உருவாக நின்று, தன்னையறிய வேண்டுமாம். ஆனால் அந்த அறிவின் துணை கொண்டு தன்னையறியும் வகையில் இந்த தேகத்தை வாகனமாகக் கொண்டுதான் அறியவேண்டுமாம். ஆகையால் தேகம் அவசியந்தான். தேகம் அவசியமானபடியால் தேகத்தைக் காப்பாற்ற ஊன், உறக்கம், உறைவிடம் உறவினர், ஊழியம் அவசியந்தான். ஆனால் இக்காரணத்தைத் தெரிந்து இக்காரணத்துக்காகவே தேகம் என்று உணர்ந்து தேகத்தை வளர்த்தால்தான் பயனுண்டு, இல்லையேல் தேகம் இருப்பதன் நோக்கமே வேருகித் தேகம் பயனில்லாமலும் பேரின்பத்தை அனுபவிக்க முடியாமலும் போய்விடுகிறது. தேகத்துடனிருந்து தன்னையறிய வேண்டியதுதான் முடிவான லட்சியம். இதைத் தெரியாமலிருப்பவர்களையும் தேகமே நித்தியம் என்று நினைத்திருப்பவர்களையும் என்ன செய்வது? அவர்களுக்குத் தேகத்தின்மேல் வெறுப்புண்டாக்கிப் பக்தி மார்க்கத்தில் ஈடுபடுத்தவே தேகம் அநித்தியம் என்று அவர்களுக்குச் சொன்னார்கள். ஆனால் தன்னையறியும் பக்குவமுடையவர்களுக்கு, தேகம் அவசியம் என்றும் பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

(உ.ம்) “ உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புலே உத்தமன் கோயில் கொண்டானென
உடம்பினை யானிருந் தோம்புவன் யானே ” *(1)

“ உடம்பாரழியில் உயிராரழிவர்
 திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவுமாட்டா
 உடம்பை வளர்க்கும் உபாயமறிந்தே
 உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே ” * (2)

என்று ‘திருமூலர்’ கூறியுள்ளார். ஆகையால், நாம் இப்போது தேகம் எடுத்ததன் பயனைத் தெரிந்துகொள்ள நமக்கெழுந்த விசாரணையும், ஏன், தேகமும்கூடப் பயனளிக்கும் என நம்புகிறேன்.

மனம் :- தன்னையறிவதுதான் ஞானம்; பேரின்பம்; என்று சொல்லுகிறாய், ஆனால் சரியை, கிரியை, யோகம், ஆராதனை, வணக்கம், செபம் முதலியவைகளெல்லாம் எதற்காக? எல்லோராலும் கொண்டாடப்படும் கடவுள் என்ற பரம்பொருள் இல்லையா? கடவுளைத் தொழுதால் முக்தி இல்லையா! இதன் விபரங்களும் முடிவும் என்ன?

அறிவு :- இது மிக அவசியமான கேள்விதான்; ஆகையால் ஆடாமலும், அசையாமலும் கூர்மையாகக் கவனித்துக்கேள்;

கடவுளைச் சொன்னவர்கள் தான், கடவுளைக் காணாதாவது கடவுள் நிலையடையும் படிகளாகிய சரியை, கிரியை, யோகங்களைச் செல்லி முடிவாக ஞானப் படியையும் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். இதை நீ உணர வேண்டாமா? கடைசீப் படியான ஞானப் படியிலும் ஊன்றி அதற்கும் மேலே ஏறினால்தான் வெட்டவெளியாகிய மச்சமேலேரி உலாவி எல்லாவற்றையும் அறியலாம் என்று தெரியவேண்டாமா? முதல் இரண்டு மூன்று படிகளிலேயே நின்றுவிட்டால் மாடிக்குப் போவது எப்போது? நான்காம் படி தாண்டி மச்சமேலேரி அறியவேண்டியதை அறிவது எந்த நாள் என்று யோசிக்கவேண்டாமா?

1)* உடம்பானது எப்போதாவது ஒரு காலத்தில் விழுந்து மறைந்துவிடத்தான் போகின்றது என்னும் உண்மையை நினைத்து உடம்பை இழுக்காக நினைத்தேன். பரம்பொருளின் இணைப்பு ஒன்றே நிலையென இருந்தேன், ஆனால் உடம்பின் உள்ளேதான் பரம்பொருளைக் கண்டேன். இந்த மனித

உடம்பினுள் உத்தமப் பொருளாகிய மெய்ப்பொருள் கோயில்கொண்டிருப்பதை உணர்ந்ததனால் உடம்பினை இப்பொழுது கிடைத்ததற்கரியது என்று போற்றுகின்றேன். இச்செய்யுளில் இறைபொருளை உடம்பினுள்ளே மெய்ஞ்ஞானத்தால் காண்பதே உண்மையாகும் என்னும் கருத்து பொதிந்துள்ளது.

2)* மேற்சொன்னபடி உடம்புள்ளே தன்னைத்தானறிவதாகிய மெய்ஞ்ஞானத்தால் கடவுளையறிந்து, அடையவேண்டியுள்ளதால், இந்த இலட்சியத்தை அடைவதன் முன் உடம்பு விழுந்து விட்டால் ஞானத்தின் மூலம் வீடுபேறு அடைய இயலாது. எனவே மெய்ஞ்ஞானத்தின் மூலம் வீடுபேற்றினை பெறுகின்ற நன்னோக்கத்துடன் உடம்பையும் உயிரையும் வளர்த்து வாழ்கின்றேன் என்கின்றார். உடல் வாழ்க்கையின் காலத்தை நிர்ணயிக்க முடியாதாகையால் வீண்காலம் கடத்தாமல் விரைவில் உடம்பைப் பயன்படுத்திப் பேரின்பம் அடைய வேண்டும் என்பது இச்செய்யுளின் உட்பொருளாம்.

கடவுளை வழிபடுவது என்றால் என்ன என்பதே மக்சளுக்குப் புரிவதில்லை. கடவுளை வணங்குவது என்பது பிச்சை கேட்பதுபோல நினைக்கிறார்கள். கடவுள் வழிபாடு என்பது கடவுளை நம்முள் ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்வதாகும். அல்லது கடவுளுடன் நம்மை ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்வதாகும். இந்த நிலையைச் சோறே சுகம்; வயிறே வாழ்வு என்று நினைத்து வாழ்பவர்களால் முடியுமா? அது மிக உயர்ந்த நிலையாயிற்றே. அது மிகமிக உயர்ந்த நிலையான படியில்தான் ஆன்ருர்கள் அந்த நிலைக்குப் போய்ச் சேரக் கவனமாகப் படிக்க வேண்டும் அமைத்திருக்கிறார்கள்.

சரியை முதற்படி அதற்கடுத்தபடி கிரியை அதற்கடுத்தபடி யோகம், அதற்கடுத்தபடி ஞானம்.

மேலே ஏறுபவனுடைய சக்திக்கு ஏற்பத்தான் இந்தப் படிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை படிகள்தான் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. படியேறி மாடிக்குப் போகவேண்டும் என்பதையோ, மாடிக்குப் போவதுதான் இறுதி நோக்கம் என்பதையோ, மாடிக்குப் போவதற்குத்தான் படிகளை அமைத்திருக்கிறார்கள் என்பதையோ நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

கடைசி படியாகிய ஞானம் இருக்கிறதே என எண்ணி அந்தப் படியையும் தாண்டிச் செல்லும்போதுதான் நாம் அடைய வேண்டியமேல் நிலையை அடைந்தோம் என்று நிறைவடையலாம்.

சிறு பெண்குழந்தை, தன் பருவத்தில் மரப்பாச்சிக்கு பால் ஊட்டும், சொப்பு வைத்துச் சோருக்கும், மணலைக் கூட்டி இட்டிலி சுடும், ஆனால் காலமெல்லாம் சொப்புவைத்துச் சோருக்கினால் வயிற்றுப்பசி போகுமா? மணலால் இட்டிலிசுட்டால், நிச இட்டிலி சுட்டுச் சாப்பிடுவது எப்போது? மரப்பாச்சிக்கு குழந்தையும், சொப்புப் பாத்திரங்களும், மணல் இட்டிலியும் குழந்தைப் பருவத்தில் மனம் வளரத் தேவையானவைத்தான். அந்தப் பருவம் தாண்டி வயதுக்கு வந்தபின்னும் மணல் இட்டிலியினைச் சுட்டுக்கொண்டிருக்க முடியுமா? சிறு பிராயம் வரையிலும் அதாவது அறிவு பக்குவமடையும் வரையிலும், கற்பனையாகிய பயம் பக்தி வணக்கங்கள் மூலம் ஆசாரம், ஒழுக்கம், நியதிகளை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். ஆனால் ஆராய்ச்சிக்குத் தகுந்த அறிவு பக்குவமடைந்த பிறகு தன்னுணர்ச்சி பெற்றுத் தன்னையறிய - ஆராய்ந்தறிந்து தெளிதலாகிய ஞானத்தைக் கடைசியில் அடைய வேண்டாமா? ஆன்மா பிள்ளை நிலையில் இருந்தபோது;

“காட்சிகளும், காட்சிதரும் கடவுளரும்
எல்லாம் பிள்ளை விளையாட்டு”

என்று ஆராதனை, செயம், வணக்கம், காட்சி முதலியவைகளைப் பிள்ளைப் பருவ வழக்கங்களாக இராமலிங்கப் பெரியார் கூறியிருப்பதைக் கவனிக்கவில்லையா?

“ஆசார நேச அனுஷ்டானமும் மறந்து
பேசா மெய்ஞ்ஞான நிலைபெற்றிருப்ப தெக்காலம்”

என்று பத்திரிகிரியார் சொல்கிறார். ஏன் மறந்து என்ற சொல்லைப் போட்டிருக்கிறார்? தான் வேறு கடவுள் வேறு என்ற நிலையில்தான், அவை அவசியம். நாமே கடவுளுள் சேரும் பக்குவம் வரவர அவை தேவையில்லை. அனுஷ்டானத்தைவிட மேலான நிலையை யடைந்துவிட்டதால் அனுஷ்டானம் மறந்துவிடுகிறது.

“அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்
ஆனந்த பூர்த்தியாகி”

என்று தாயுமானவரும் கூறியுள்ளதால் எங்கும் நிறைந்த அது உன்னில் நிறைந்திருக்கவில்லையா? அப்பொழுது நீ அதுவாக இருக்கவில்லையா? “எப்பொருளும் நீயே” எனப் பரம்பொருளைப் பெரியோர்கள் விளித்திருப்பதால் எப்பொருளும் நாமும் அப்பொருளல்லவா? மற்றும்

“சொல்லிலும் சொல்லின் முடிவிலும் வேதச்சுருதியிலும்
அல்லிலும் மாசற்ற ஆகாயந்தன்னிலும் ஆய்ந்துவிட்டோர்
இல்லிலும் அன்பர் இடத்திலும் ஈசன் இருக்குமிடம்
கல்லிலும் செம்பிலுமோ யிருப்பான் எங்கள் கண்ணுதலே”

இச்செய்யுலில் பட்டினத்தடிகள் — ஈசனாகிய கடவுள் எனும் ஆதி மெய்ப்பொருளே பரிணமித்து எங்கும் எப்பொழுதும் எல்லாமாகவும் இருக்கின்றது. இப்படி பரிணமித்தநிலையில் சடம் எனும் அனைத்து உலகப் பொருள்களாகவும் சித்து எனும் அனைத்துலகச் சீவர்களாகவும் ஆகிய இரண்டு நிலையாகவும் ஆகியுள்ளது. இதில் சித்து எனும் சீவன் அறிவு வடிவமாக இருப்பதால் இவ்வுண்மைகள் அனைத்தையும் அறிகின்ற சக்தியுடையதாகவுள்ளது. அறிகின்ற தன்மை மட்டுமின்றி அறியப்பெறுகின்ற பரம்பொருள்மயமாகவே தானும் இருக்கின்ற உயர்சாந்தப்பதநிலையையும் அடையத்தக்கதாகவுள்ளது.

ஆகையினால் அறிவின் உயர்வுபெற்ற மெய்யன்பர்களின் சொல்லினிலும் சொல்லின் முடிவிலும் இவ்வுண்மைப்பொருளைக் கூறுகின்ற வேதச்சுறுதியிலும் குற்றமற்ற இடங்களிலும் இவ்வுண்மை ஆராய்ந்து முடிந்தோர் இல்லத்திலும் மெய்யை உணர்ந்த மெய்யன்பர்களிடத்திலும் பேசுந்தெய்வமாகக் கடவுளிருப்பதன்றி; அறிவில்லாத சடங்களாகிய கல்லாலும் செம்பாலும் மனிதரால் ஆக்கப்பட்ட சிற்பச் சிலைகளிலுமோ தெய்வ நிலையைக் காணமுடியும்! எனக் கூறுகின்றார். எனவே ஆரம்பப் படியாகிய உருவ வழிபாடுகளைக் கடந்து உயர் ஞானத்தின்மூலம் உடம்பினுள்ளே மெய்ப்பொருளைக்கண்டு தான் அதுவாகிய வீடுபேற்றின்பத்தை நுகரவேண்டிய அவசியம் உணர்த்துகின்றார்.

எனவே மேற்கூறியபடி உடம்பினுள்ளே மெய்ஞ்ஞானத்தின் மூலம் கடவுளைக் காண்பதற்கு உரிய தகுதியை மனமானது பெறவேண்டும். இத்தகுதியை யோகமெனும் மூன்றாவது படியாகிய சாதனை மூலம் மனதை தன்வயமாக நிறுத்தி லயப்படுத்துதல் வேண்டும். இப்படி தன்வயமாக லயித்துநிற்கும் நிலையே புலன்களைக் கடந்து சும்மா இருக்கும் தவநிலையாகும். இந்நிலையின் சாதனை உயர்வால் மனோசக்தி அதிகரிக்கப்பெறுகின்றது. இச்சக்தி அதிகரிக்கப் பால்மெஞ்ஞானமெனும் தன் அறிவால் தன்னை அறியும் ஆற்றல் மிகுந்து, அறிந்து சுகம்பெறலாம். இந்நிலை, இதற்கு முன்றிலையாகிய சரியை, கிரியைகளாகிய கர்மங்கள் தேவையற்றதாகும். இதனையே தாயுமானவர், —

“சும்மாயிருக்கச் சுகம் உதயமாகுமே

இம்மாயாயோகம் இனி யேனடா — தம்மறிவில்

சுட்டிலே ஆகுமோ சொல்ல வேண்டாம்கன்ம

நிட்டா சிறுபிள்ளாய் நீ” எனக் கூறுகின்றார்.

இது நான்காவது அவஸ்தை நிலையாகிய துரிய நிலையில் தூங்காமல் தூங்கி சும்மாயிருக்கின்ற நிலையாகும். மேலே சொன்னபடி இந்நிலையில் பெற்ற அறிவின் ஆற்றலால் தன்னை யறிந்து தலைவன் ஆகிய பரம்பொருளே அனைத்து உலகமாகவும் தானாகவும் தோன்றி இயங்குகின்ற உண்மை அறியப்பெறுகின்றேம். எனவே இம்முறையைவிட்டு வெளியில் அங்கு இங்கு என்று எண்ணி கடவுளை தனக்குவேருக பாவிக்கின்ற ஆணவ முனைப்பால் கடவுளில் ஜக்கியமாகாமல் தொடர்ந்து பிறப்பு இறப்பிற்கு காரணமாகின்றது. இந்நிலையையும் உணர்த்தி தாயுமானவரே,—

“எங்கும் சிவமே இரண்டற்று நிற்கில் நெஞ்சே
தங்கும் சுகம் நீ சலியாதே — அங்கிங்கென்
றெண்ணாதே; பாழிலிறந்து பிறந்துழலப்
பண்ணாதே யானுன் பரம்;

அனைத்துமாய் நின்றாயே, யான்வேறே நினை
நினைக்குமாறெங்கே நிகழ்த்தாய் பராபரமே.”

எனச்சூறுகின்றார். மேற்கண்டவாறு மெய்ஞ்ஞானத்தின் மூலமே கடவுளை அறிந்து வீடுபெறுபெற்று அமைவதே முடிவாகிய சாதனையாகையினால் இந்நிலையில் முன் மூன்று படிபாடும் கடக்கப்பெற்றுவிடவேண்டும். மெய்ஞ்ஞானத்தால் அறிந்து முடித்தபின் ஞானமும்சூட முடிவுபெறுகின்றது.

“வேகம் அடக்கி விளங்கும் மெய்ஞ்ஞானிக்கு
யோகந்தான் ஏதுக்கடி — குதம்பாய்
யோகந்தான் ஏதுக்கடி,

ஆனந்தம் பொங்கி அறிவோ டிருப்பார்க்கு
ஞானம்தான் ஏதுக்கடி — குதம்பாய்
ஞானம்தான் ஏதுக்கடி”

என குதம்பைச்சித்தர் கூறுகின்றார்.

அறியாமையாகிய பாசத்தால் அதாவது அஞ்ஞானத்தால் கடவுளைத் தனக்கு வேறாக எதிரிட்டு வணங்குவது 'துவிதம்'. அதாவது கடவுளையும் தன்னையும் பிரித்து இரண்டாகப் பாளிக்கும் நிலை என்றும், ஆராய்ந்தறிந்த மெய்ஞ்ஞானத்தால் பாசம் எரிந்துபோகத் தன்னையறிந்து தானே தானாகி நிற்பது, தான் வேறு கடவுள் வேறு என்ற பாவனை நீங்கி இரண்டற்ற ஏகாந்த நிலையில் இருப்பதுவே 'அத்துவிதம்' என்றும் முன்னோர்கள் கூறியிருப்பதை விசாரித்தறியவேண்டும்.

“தன்னையறிந்தால் தலைவனையறியலாம்” என்றும் முதுமொழியை கேட்டதில்லையா?

“தத்துவமசி, பிரஞ்ஞானம் பிரம்மம், அயம் ஆத்மாபிரம்மம், அகம் பிரம்மாஸ்மி” என்று அறிந்த அறிஞர்களால் சொல்லப்பட்ட நான்கு வேதங்களின் மகாவாக்கியங்களின் கருத்தாகிய 'அதுவே நீயானாய்' என்னும் பொருளை உணர்ந்து நாம் அதுவாக வேண்டாமா? நாம் அதுவாகும் படிக்கு உணர்த்தும் மார்க்கமே கடைசிப்படியான சன்மார்க்கமாகிய ஞானநிலை என்றும், பால்ய பருவங்களாகிய சரியை, கிரியை, யோகங்களை விட்டேறி ஞானப்படி கடந்து இத்தேகம் எடுத்ததும், தேகத்துடன் உலகில் உலாவினதின் பயனும் முடிவும் தெரிந்து நாமே அதுவாகவும், நாமே நாமாகவும் உள்ள நம் உண்மை நிலையை அடையவேண்டாமா?

(உ.ம்.) “நாதமுங் கடந்து நிறைந்து நின்மயமே
நானென அறிந்து நான் தானும்
பேதமும் கடந்த மவுன ராச்சியத்தைப்
பேதையேன் பிடிப்ப தென்னாளோ” -இராமலிங்கர்

ஞானமெனும் தத்துவ விசாரணை மூலம் உலகத்தத்துவங்களை எல்லாம் ஒவ்வொன்றாகத் தன்னிலிருந்து பின்னோக்கி கழித்து செல்லுதல்வேண்டும். அப்படி கழித்த முடிவிலே உலகத்திற்கு முதல் தோற்றமாகிய சக்தி எனும் நாதமே எஞ்சுகின்றது.

இந்த நாதமாகிய அணையையும் கடந்தால் இந்த நாத வடிவு எடுத்த ஆதி எனும் பரம்பொருளே மிஞ்சும். இந்த ஆதியே, கழிக்கின்ற தன்வரையில் பரிணமித்து இருக்கின்ற உண்மையை அறியப்பெறுகின்றது.

இப்பொழுது தன்னை அதுவாகிய ஆதியாகவே அறிகின்ற நிலையில் 'நான், தான்' என்னும் பேதமற்ற பரிபூரணத்தில் தான் கலப்புற்று நிறைவு பெறுகின்றது. இப்படிப்பட்ட ஆதியெனும் முழுமோன வஸ்துவாக இருந்துக்கொண்டே எத்தொழிலிலும் எந்த அவத்தையிலும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்ற சகசநிலை வாழ்வு (தாமரையில் நீர்போல்) என்றைக்கு வருமோ என்று மேற்படி பாடலில் வள்ளலார் ஏக்கநோக்கத்தை தெரிவிக்கின்றார். இந்நிலை ஞானம் ஒன்றினாலேதான் அடையப் பெறலாம் என அறிகின்றோம். இவ்வுண்மையை சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் கீழ்வரும் பாடலில் அறுதியிட்டு உணர்த்துகின்றார்;

“உரை செயிற்பரம ஞானம் ஒன்றுமே முக்திக்கேது;
சரியை நற்கிரியை யோகந்தாமொரு மூன்றும் ஞானம்
மருவுதற் கேதுவென்று மறைபுகன் றுரைக்கும் இந்தக்
கருவியைப் பொருளென் றெண்ணிக் களிப்பவர் கயவர்தாமே”

அதாவது சரியாகச் சொல்லவேண்டுமானால், பரம்பொருளை அறிதற்குரிய பரம ஞானம் ஒன்றுமே முத்தியடைவதற்கு உரிய சாதனையாகும். இதற்கு முன்படிகளாகிய சரியை, கிரியை, யோகம் மூன்றும் ஞானம் அடைவதற்கு உரியதாகிய கீழ்ப்படிகளாகும். அதாவது ஆதியே தானாக இருப்பதை உணர்ந்துக்கொள்ள முடியாத புறச்சாதனைகளாகும். இப்புறச்சாதனைகள் மூலம் அகச்சாதனையாகிய ஞானம் ஒன்றினால்தான் முத்தி பெற இயலும் என்று உணராமல் கீழ்ப்படிகளே முடிந்தபொருள் என்று எண்ணுகின்ற நிலை அறிவின் தெளிவில்லாத கயமைநிலைக்கு ஒப்பாகும் எனக் கூறுகின்றார். இந்த உண்மையைத்தான் வேதங்களும் கூறுகின்றன என்று சிவப்பிரகாசர் கூறுகிறார்.

இப்படித் தன்னை யறிந்து பேரின்ப மடைந்து பிறப்பிறப்பின்மையை யறிந்து, அடையும் மார்க்கத்தையே பெரியோர்கள் இலட்சியமாகக்கொண்டார்கள் அந்த நிலையடைபக்தி வணக்கமாகிய சரியை, கிரியை, யோகம் ஞானங்களை அவரவர்கள் அறிவின் பக்குவங்கட்குத் தக்கவாறு அனுசரித்துக்கொண்டு, பிறகு முடிவான நிலையை அடைவார்கள் என்ற நோக்கத்தோடுதான் அவற்றை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

ஆனால், உலக மக்கள் தன்னையறிய ஏற்படுத்தப்பட்ட சிறுபிராய வழிபாடுகளாகிய பக்தி வணக்கங்களை மாத்திரமே கடைசி வரையில் அனுசரித்துக்கொண்டு தன்னையும் தலைவனையும் அறியாமலே கற்பனைப்படுகழியில் அழுந்திக்கிடப்பதோடல்லாமல் மேற்படி தெய்வ வழிபாடுகளைப் பல நோக்கத்துடன் வழிபடுகிறார்கள். அதாவது, தேகத்தை நோயில்லாமல் அழகாகவும் பருமனாகவும் வளர்க்கவும், மனைவி மக்களுடன் சுகமாக மயக்க வாழ்வு வாழவும் பூமி, வீடு, மாடு, பொருள் சேர்க்கவும், இம்மாதிரி விசாரணையில்லாத மயக்க வாழ்க்கையிலிருந்துகொண்டு நீண்டநாள் சாகாமலிருக்கவும், தாங்கள் நினைத்துப்போகும் காரியம் செயமாகவும் புத்திரப்பேறு பெறவும், தாங்கள் நினைத்தது பலிக்கவுமே தெய்வத்தின்பால் பக்தியைச் செய்து வருகிறார்கள். இது அறியாமையிலும் கீழ்ப்பட்ட அறியாமையாகும். உலகில் மனிதர்களுக்குத் தெய்வத்தால் நினைத்தது பலிக்கின்றதும் வேண்டியது கிடைக்கப்பெறுகின்றதும் உண்மைதான். வேண்டுவோர் வேண்டுவதை வேண்டியவாறளிக்கும் தடங்கருணைப் பெருங்கடல் என்று தெய்வத்திற்குப் பெயரும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கடவுளின் தன்மையைப் பார்த்தனையா! அதாவது வேண்டியதை வேண்டியவாறளிக்குந்தன்மை. ஒருவன் அறியாமையினால் கீழ்ப்பட்ட நோக்கத்துடன் நிதியற்ற சில விஷயங்களைக் குறித்து, வேண்டிய மந்திரங்களினால் உருசெய்து அதை அவன் கிடைக்கப்பெறுகிறான். மற்றொருவன் மேல்நோக்கத்துடன்,

நல் விஷயங்களை நாடி வேண்டினாலும் அதுவும் அவனுக்குக் கிடைக்கப்பெறுகிறது. யார் யார், எது எதை விரும்பி வேண்டுகிறார்களோ அவ்வண்ணமேயளிக்கும் கருணைக்கடவுள் என்பது தரும். பெரியோர்கள் இப்பெயர்கொடுத்த உண்மை அறியாமல் உன்மத்தராய்த்திரிவது என்ன பேதமை!

நீதி வாய்ந்ததும், ஒப்பற்றதும், கருணைக் கடவுளாகவும் உலகத்துக்கெல்லாம் மாதா பிதாவாகவும் உண்மையானதுமாகிய ஒரு தனிக்கடவுள், துர் விஷயத்தை நாடியவனுக்கும் அவனிஷ்டப்படி அளிக்கின்றார் என்றால், அது சத்திய சக்திவாய்ந்த கடவுளின் செய்கையாகுமா? கெட்ட விஷயத்தை நாடினால் “நீ நாடும் விஷயம் கெட்டது இதை நீ நடத்துவாயாகில் எதிர்காலத்தில் உனக்கு இதனால் தீமையே பிரதிபலிக்கும்” என்று அறிவுறுத்தி நல்லதையே நாடும்படியான நற்புத்தியைத் தருவதல்லவா ஒப்பற்ற தனிப்பொதுத்தந்தையின் கடமையாகும். உலகம் போற்றும் உத்தம சக்திவாய்ந்த கடவுள் ஒருவர் தனியாக உருவம், குணம், மனம், செயலாக இருந்தால் இப்படி இஷ்டப்படியெல்லாம் மக்களை சீர்குலைக்கச் சம்மதிப்பாரா? அறிவறிந்த அனுபவ ஞானிகள்தான் இப்படிப்பட்ட ஒரு கடவுள் உண்டு என்று சொல்வார்களா! உண்மையறியாத ஊமர்கள்தான் பக்தி வணக்கத்தின் முடிவறியாமலும் கடவுள் என்ற தனிப்பட்ட ரூபசக்தி இருப்பதாகவும் நினைத்து நாட்களை வீணாகக் கழித்துக் காலனை எதிர்கொள்கிறார்கள். ஆனால், தனியாக இருந்த அந்த ஆதி சக்தியானது வியாபித்து, சுழன்று விரிந்து பரந்து பலவாய் நிறைந்திருக்கின்றது. அது யாவுமாய்ப் பரிணமித்துள்ளதேயன்றி; தனியாக இருந்துக்கொண்டு எதையும் நடத்துகின்றதேயில்லை.

தனித்த ஆதியென்ற சத்துப்பொருள் வினைந்த அவ்வதிலும் அதுவதுவாய் வியாபித்துள்ள இடம், பொருள், காலங்கட்குத் தக்கவாறு தான்தானே நடித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆகையால் கடவுள் என்று சொல்லப்படும் எதிலும் எங்கும் எப்பொழுதும் நிறைந்துள்ளதே இதனால்தான் முன்னோர்கள், கடவுள் எங்கும் நிறைந்தவர் என்றும், எல்லாம் அவரே என்றும் சொல்லக் காரணமாயிற்று. எங்கும் எப்பொழுதும் எல்லாம் அதுவாக இருக்கின்றபொழுது தனியாக ஒரு இடத்திலே, அல்லது பல இடங்களிலோ, அல்லது ஒரு பொருளாகத் தனித்து சொல்லவோ நினைக்கவோ, துதிக்கவோ உரியதல்ல என்று உறுதி கொள்ள வேண்டியதாயிருக்கின்றது. இதை உணர முடியாத இளம் பருவத்தில் அச்சங் காட்டிக் கற்பித்துச் சொல்லிய சரியை, கிரியையாதிகளே தவிர ஆராய்ச்சிக்காலத்தில் அவையெல்லாம் மறக்கப்பட்டு மறந்தே தீரவேண்டும்.

ஒவ்வொருவரும் 'தான்' என்ற ஆதிசக்தியாகையால் எவ்வெவ்வாறு எது எதை விரும்புகிறார்களோ அவரவர்களின் நினைவின் ஏக்க மனோசக்தியினாலேயே அதைப் பெறுகிறார்கள். அவரவர்கள் ஏங்கியதற்குத் தக்கவாறு பலன் கிடைத்து அனுபவிக்கின்றனர். இந்த இரகசியத்தைத்தான் முன்னோர்கள் வேண்டுவோர் வேண்டுவதை வேண்டியவாறு அளிக் குங்கடவுள் என்று சொல்லியிருக்கின்றனர்.

ஒவ்வொருவரும் கடவுள் மயமே யாகையினால் அவரவர்களின் சக்தி நினைத்து ஏங்கியவாறு பெறுவதற்கு சந்தேகம் ஏன்! அவரவர்கள் வேண்டுவதைப் பெறுவதும் நினைப்பதைக் காண்பதும் அவரவரின் (அறிவின்) திடசித்தமும் வைராக்கியமும், நினைவின் ஏக்க சக்தியும்தான் பிரதிபலிக்கின்ற- தேயன்றித் தனி ஒரு சக்தி செய்யவில்லை என்பது மிக மிக ஆராய்ந்தறியத்தக்கதாகும். எல்லாம் நம்சக்தியே ஆகையால் அவரவரின் பக்குவத்திற்குத் தக்கவாறு அறிவின் பிரகாசமடைந்து முடிவில் தன்னிலை தேடி ஏக்கமெல்லாம் முடித்துத் தானே தானாகிய ஆதி நிலை காண்கிறார்கள். அதுவே அத்துவித நிலையடைந்த ஐக்கியமாகும்.

மனம் :- நாலாம் படியாகிய ஞான நிலையில் கடவுளும் நாமும் ஒன்றுதான் என்றும், இதை அறியத்தகுந்த அறிவு பக்குவமடையும் வரையில், உலக இன்ப துன்பங்களினையே புத்தியானது மயங்கி, காமக்குரோதாதிகளால் கட்டுப்படாதிருக்கவே, தன்னையே தனித்த பரம்பொருளாகக் கற்பித்துச் சொன்னதென்றும் அந்தப்பயத்தினால் தீயச் செயல்களிலே சாராது நல்லொழுக்கங்களிலே அறிவைச் செலுத்தி அறிவு பக்குவப்பட்ட நிலையில் உண்மையை உணரவேண்டும் என்றும், நீ சொல்கிறாய் அப்படியானால் “பரமாத்மா” என்றும் “ஜீவாத்மா” என்றும் இவைகளுக்கு நடுவில் எதுவும் இருப்பதாகவும் இல்லையா?

அறிவு :- இவ்வளவு கேட்டும் இன்னொரு முறையில் உனக்கு சந்தேகம் வந்துவிட்டது. அதையும் சொல்லுகிறேன் கேள்; அதாவது பரமாத்மாவாகவும் ஆத்யாகிய சுந்தரப்பிரம்மவஸ்துவாகவும் இருந்த இயற்கைப்பொருள்தான் ஜீவாத்மாக்களாக வியாபித்து வந்துள்ளது; வியாபித்து வந்து, உலக விவகார வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டதின் காரணமாகப் பரமாத்மாவாகவும் இருந்த தானே ஜீவாத்மாவானதை மறந்து விடுகிறது. பரமாத்மாவாகிய நீயே ஜீவாத்மா; ஜீவாத்மாவாகிய நீயே பரமாத்மா. இதனை உணர முடியாத நிலைதான் அறியாமை எனும் அஞ்ஞானம்; அந்த அஞ்ஞானந்தான் பரமாத்வாவிற்கும் ஜீவாத்வாவிற்கும் ஒரு மாயத்திரைபோல நடுவிலிருப்பதாகும். முன்னோர்கள் முடிவான பொருள்களை மூன்றாக வகுத்துள்ளார்கள் அதாவது 1 பதி, 2 பசு, 3 பாசம் பதி என்பது பரமாத்மா பசு என்பது ஜீவாத்மா. இவற்றை இரண்டாகக் காண்பிப்பது எது எனில், பதியானது வியாபித்துப் பசுவானபோது இடையில் உண்டான பாசமானது அழுக்காக உறைந்து பசுவின் பார்வையை மறைக்கிறது இந்த நடுநிலையான அஞ்ஞானமெனும் பாசம் நீங்கினால் நீ, நான் இன்றியும், ‘அது, நான்’ இன்றியும் இரண்டற்ற அத்துவிதானந்த ஜக்கிய நிலை எனப்படும். அறிவாராய்ச்சியின் தெளிந்த ஞானத்தினால் தன் நிலை நின்ற பெரியோர்களால் ஆக்கப்பட்ட வேதம் நான்கின் மகா வாக்கியங்களும்

“அது நீயானாய்” என்றுதான் சொல்லுகின்றன. ஆகையினால் நடுவிலுள்ள அறியாமையாகிய பாசத்தை நீக்கி உன்னையே அதுவாகக்காண்க என்பதுவே வேதவாக்கியங்களின் முடிந்த கருத்தும் கருணையுமாகும். ஆகவே பதியும் நீயே பசுவும் நீயே, அசைந்து உருவங்கள் மாறியபோது பெயர்களும் மாறின. உருவங்களை நீக்கி அசையாமல் நின்றால் தன் சுயநிலையாகிய பரநிலையாகிறது. அசையா நிலையே (சை) - சைவம் - சிவம், அசைந்த நிலையே (அசை) - அசைவம் - சீவன்.

பொருளளவிலே சீவமானது வியாபித்துச் சீவர்களானது போலவே, சொல்லளவில் சிவம் நீண்டு விகாரப்பட்டது சீவ நிலையாகும்.

மனம் :- இவையெல்லாம் ஒருவாறு உணர்ந்தேன்; இந்த ஞான நிலையை அடைவதற்கு, இல்லத்தை துறப்பதாகவும் பொருள் பற்று நீக்குவதாகவும் சொல்லுகிறார்களே! அதன் தன்மை என்ன?

அறிவு :- ஆதியாகிய பிரம்ம வஸ்துவானது உலகில் காணப்பட்டதும் காணப்படாததுமான அணு முதல் அண்டம் வரையாவுமாய் வியாபித்துள்ளதே என்று முன்னமே தெரிந்தோம். அது அறிவு சம்பந்தப்பட்டவைகளும் அறிவு சம்பந்தப்படாதவைகளாகவும் உள்ளன.

மாய்கையில் ஈடுபடுவதும் நிலையில்லாத உலக இன்பங்களையே நாடுவதும் அறிவு சம்பந்தப்பட்டவைகளே; அதிலும், சிறிய இன்பங்களை அதாவது மாறி மாறி உண்டாகும் நிலையில்லாத இன்பங்களை நாடி நாடி உழன்று உழன்று நலிந்து சலிப்பேற்பட்டு தத்தளித்த பிறகு மெய் வுணர்ச்சி ஏற்படுகிறது; அதனால் இன்பத்தில் பெரியதாகிய தன் சொந்த நிலையறியும், பிரம்ம நிலையை நாடுவதற்குரிய பகுத்தறியும் ஆற்றலும் கிடைக்கிறது. தன்விசாரணை செய்யத் தகுந்த மானிடப்பருவமே உத்தமத்தருணமாகும். பேரின்பமாகிய பிரம்மநிலையடைய உதவும் படிகளாகிய சரியை, கிரியையாதிசன் மூலம் ஏறுவதற்கு இவ்வுத்தம பருவமாகிய மானிட தேகம், மிக அவசியமாகவும் சாதகமாகவும் உள்ளது என்ற முடிவு தரும்.

ஆகையால் தன்னிலையடையும் வரையில் அதாவது தன்னை அறியும் வரையும் தேகத்தைக் கொண்டே அடைய வேண்டியதாயிருக்கிறது. தேகத்துடனிருக்கும் வரையிலும் அறிவு ஆட்சியிலிருக்கும் வரையிலும் நம் நிறைந்த சைதன்ய சக்தி எதிலும் எங்கும் இருந்தே தீரும். தன்னிலை யறிந்து, பின் சுத்தமாய் பற்று நீங்கிப் பரநிலையடைகிறது. அந்தப் பற்றற்ற நிலையடைய வேண்டிதான் பெரியோர்கள் பற்று நீங்க வேண்டும் என்றார்கள். பற்று நீங்கிப் பரநிலையடைய வேண்டும் என்றார்கள்; பற்று நீங்கிப் பரநிலையடைய வேண்டும் என்ற அதி தீவிர நோக்க எக்கத்தால் உள்ளத்தில் பற்று நீங்கித் தன்னிலையாகிய ஞான நிலையை நாடிக்கொண்டும், அந் நிலையடையும் வரையில் அவசியமாகவும் சாதகமாகவும் உள்ள தேகத்தை விடாமலிருக்க எது எதில் இத் தேகத்தைச் சம்பந்தப்படுத்தி வைத்திருக்கலாமோ அவைகளில் மட்டுமே சம்பந்தப்படுத்திக்கொண்டுத் தன்னை மறவாமல் தவமியற்றும் நிலையே உத்தம திடசித்த துறவு நிலையாகும். எதில் ஈடுபட்டாலும் அதனுடன் பிடிப்பு இல்லாமலிருப்பதே உயர்ந்த நிலை; விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமலிருப்பதே உயர்ந்த நிலை; தொட்டும் தொடாமலிருப்பதே உயர்ந்த நிலையாகும். மற்றவை எல்லாம் அறிவின் பலஹீனம் என்றே சொல்லலாம். பலஹீனப்பட்ட அறிவின் துணைகொண்டு தன்னிலையடையும் ஞானப் பரிற்சியாகிய துறவுப் பாதையில் செல்லுவது கடினமே.

(உ.ம்) "அறந்தானி யற்றும் அவனிலுங் கோடியதிக மில்லம்
துறந்தானவறிற் சதகோடி யுள்ளத் துறவுடையோன்
மறந்தானறக் கற்றறி வோடிருந்தரு வாதனையற்
றிறந்தான் பெருமையை என்சொல்லுவேன் "

மேற்சொன்ன துறவு நிலையை படிப்படியாக சொல்லி, முடிந்த துறவு நிலையை மேற்காணும் செய்யுளின் மூலமாக பட்டினத்தடிகள் உணர்த்துகின்றார். அதாவது பிறருக்கு உதவி புரிகின்ற செயல், அடுத்து அச்செயலினும் கோடிபங்கு அதிகம் வீட்டை துறப்பதாகவும் கூறுகின்றார். இவனைவிட நூறுகோடி உயர்வுடையவன் நிலையில்லாத உலக பொருள்களின்மேல் உள்ளத்திலே பற்றை நீக்குபவன் உயர்வுடையவனாவான். அறத்திற்கு எதிரான அதர்மமாகிய எண்ணம், சொல், செயல்களை அறவே விட்டு கற்க வேண்டிய மெய்ஞ்ஞானத்தை பயின்று பேரறிவுத்தன்மையில் விளங்கி 'யான், எனது' என்னும் இருவாதனைகளை அறப்பெற்று மனமிறக்கப்பட்டு விளங்குபவனே எல்லாவற்றிற்கும் மேலான எல்லையில்லாத, சொல்லவொண்ணாத பெருமைக்குரிய துறவியாகும். இதுவே துறவிற்கிறந்ததாகும்.

எனவே மெய்ஞ்ஞானத்தின் மூலம் வாழ்க்கை விவகாரங்களை சுருக்கிக்கொண்டு இல்லறத்திலிருந்தே "யான், எனது" இறக்கப்பெறுகின்ற நிலையே சிறந்ததாதலின் வெளியில் எங்கும் செல்லாமல் இல்லத்தில் மனைவியுடன் நல்லறவாழ்வில் இருந்தே முத்தி அடையலாம். இதைவிடுத்து வனங்களுக்குச் சென்று காற்றைப் புசித்துக்கொண்டும் கந்தை சுற்றிக்கொண்டு கையில் ஓடு தாங்கி இருந்தும் உள்ளன்பில்லாத நிலை பயனில்லாததாகும். கடவுளிடத்தில் உள்ளன்புடன் மேல்படியாகிய ஞானத்தினால் வீட்டிலிருந்தே முழுமைப் பெறலாம் இதுவே சிறந்த மார்க்கம். என்று பட்டினத்தடிகளே கீழ்வரும் பாடலின் மூலம் விளக்குகிறார்.

“காடே திரிந்தென்ன காற்றே புசித்தென்ன கந்தைசுற்றி
ஓடே எடுத்தென்ன உள்ளன் பிலாதவர்; ஓங்கிவிண்ணோர்
நாடே யிடைமரு தீசர்க்கு மெய்யன்பர் நாரியர்பால்
வீட்டே யிருப்பினும் மெய்ஞ்ஞான வீட்டின்ப மேவுவரே”

இந்த சிறப்பினையே தாயுமானவரும்,

“இல்லறத்தி லிருந்தும் இதய மடக்கிய
வல்லவன் தானே மகாயோகி என்போன்”

“அந்தக் கரணம் அடங்கத் துறப்பதுவே
எந்தத் துறவினும் நன்றெந்தாய் பராபரமே”

எனக் கூறுகின்றார். இதன் பொருள் வெளிப்படை. அந்தக்கரணம் = மனம், மனம் = மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் இந்த நான்கு மனநிலைகளும் அந்தக்கரணங்களாகும். நிலையில்லாத உலக இன்ப வெறுப்புற்று மனமானது பரஇன்பத்தை நாடி உள் அடங்கி உள்ளத்தை அறிந்து உண்மையில் ஒன்றி நிற்பதே அந்தக்கரணம் அடங்கத் துறப்பதாகும்.

நிற்க. நாமாகிய சீவான்மாவானது தன்னிலையடைந்து தேகத்தை முடிக்கும் வரையில் இத்தேசத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்தும் தொடாத நிலையை நாடிக்கொண்டுதானிருக்கிறது. ஆகையால் மெய்நிலையடையும் வரையில் இத்தேகத்தையும் உள்ளத்தால் தொடாமலே இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகவே உலகில் காணும் மற்ற அறித்தியப் பொருள்களுடன் இத்தேகத்தையும் சேர்த்து கணக்கில் எடுத்திருக்கிறது. ஏனெனில் ‘நான்’ என்ற பிரம்ம வஸ்து இத்தேகத்தை விட்டு நீங்கிவிட்டால் தேகம் அசரமாகி அசைவற்றுக் கிடக்கிறது. ஆகையால் தொடத்தகாத பொருள்களுள் தேகமும் ஒன்றாகிவிடுகிறது. எனவே ஆசைபடாமலும் அறித்தியப் பொருள்களைத் தொடாமலிருக்க வேண்டியதும் உள்ளமாகிய நாமேதான் இத்தேகம் எதைத் தொடுகிறது எதைத் தொடாமலிருக்கிறது என்பது முக்கியமில்லை. ‘நான்’ எனும் சீவன்தான் நாமே தவிர தேகம் நாமல்ல. தேகம் இல்லத்திலிருந்தாலும் ‘நான்’ எனும் ஜீவாத்மா தன்னைத் தேடித் தன் விசாரணையில் நின்று ஞானப் பயிற்சியில் ஊர்வதே நேர்மையான துறவுப் பாதையாகும். மற்ற துறவுகளும் சரியை, கிரியை, யோகங்களும் தன் உண்மை நிலையை நாடும் முயற்சியில் பிள்ளை முயற்சிகளேயாகும். தன்னுடைய தேகேந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்தித் தன் மனதைத் தன் வசப்படுத்தித் தன்னுள் தன்மையறிய வல்லமையில்லாமலும் குடும்பத் தொல்லைக்குப் பயந்தும் துறவறம் பூண்ட சோம்பேரியைக் குடும்பத் தொல்லைப் பயமானது விட்டு நீங்காது. அத்தோடு ஐம்புலனைத் தன்வசப்படுத்தும்

வரையில் அவன் துறவறத்தின் முடிவான லட்சியமாகிய ஞானத்தையும் அடைய முடியாது. குடும்பத்திலிருந்தாலும் மற்றெங்கிருந்தாலும் ஐம்புலச்சேட்டைகளை அடக்கினால் அவன் ஞானத்தினால் முத்திநிலை அறிந்தடைய முடியும்.

“ எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவஸ்தைப் பட்டாலும் முத்தர் மனமிருக்கும் போனத்தே வித்தகமாய்க் காதிவினையாடி யிருகைவீசி வந்தாலும் தாதிமனம் நீர்க் குடத்தோன் ”

என்று பட்டினத்தடிகள் கூறிவுள்ளதைக் காண்க. (காதி = காதலைப்புலப்படுத்தியது) இல்லம் துறப்பது பொருள் பற்று நீக்குவது ஆகியவற்றின் லட்சணங்கள் நன்கு விளங்கும். இல்லம் துறக்கவேண்டியது அவசியந்தான். ஆனால் துறவு பூண்டு தன்னிலையடையச் சாதகமாயுள்ள தேகத்தைத்தான் மெய்ந்நிலையடையும் வரையில் காப்பாற்றிக்கொள்ள இல்லம் அவசியம். ஆதலின் உலகில் தோன்றிநின்று மறையும் சிறுவாழ்வு வாழ இடமாக உள்ளது சடமாகிய (தேகமாகிய) இந்த இல்லம். அதனுள் இருந்துகொண்டு நம்மை மயக்கிக் கொண்டிருக்கும், மனைவி, மக்கள், சுற்றமாகிய, பூதம், பொறி, கரணம், ஆதாரம், அவத்தை, ஈடனை (இச்சை) ஆகிய இன்னும்பல சேர்ந்த தொண்ணூற்றாறு (96) உடற் தத்துவங்கள் நீங்க வேண்டும். நீங்கினால் தனித்து ஏகாந்தநிலை எய்தலாம். எட்டாததற்பரத்தை எட்டி எட்டி உட்புறமாய் உற்றுணரலாம். அப்படி உணர உணரக் கடத்தினுள் கடத்தைக் கடந்து செல்பவர்களே அதாவது இல்லத்தினுள் இருந்துகொண்டே இல்லத்தின் அழுக்குகளைக் கடந்தவர்களே (துறந்த) ஞானிகளாவர். இல்லந்துறப்பது என்பதன் பொருள் இப்போது விளங்குகிறதா? அப்பொழுதுங்கூட அறிவெனும் கோலையுன்றி, மனம் முதலடங்கிய தேகமாகிய தோணியைக் கொண்டுதான் அஞ்ஞானக் கடல் நீந்தி ஞானக்கரை ஏறவேண்டும்.

வீடு வாசல் மனைவி மச்சள் சுற்றம் இவைகளை உள்ளத்தில் நீக்கியும் புறம்பில் நீக்காமல் அதாவது நீங்காமல், நீங்கித் தூங்காமல் தூங்குவதே மேல் நிலையாகும். ஆத்மதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், சிவதத்துவம் என மூன்றும்ப்பிரிக்கப்பட்ட முப்பாழாகிய தத்துவங்களை விட்டு நீங்கி அறிவை அறிவால் அறியவேண்டும் என்றுதான் பெரியோர்கள் விதித்து மேற்படிக்க கருத்தைச் சிங் முத்திரையின் மூலமாகக் குறித்துக் காட்டியுள்ளார்கள் என்பதையும் உணரவேண்டும்.

அப்படியில்லையேல் முன்னோர்களால் இல்லறம் என்று ஒன்று ஏற்படுத்தியிருக்கப்படமாட்டாது ஒருவன் இல்லறம் என்ற பிணைப்பின்றிச் சுயேச்சையாய்த் திரியலாம். எங்கெங்கு ஏதேது அகப்படுகின்றதோ அவைகளைத் தின்றுகொண்டு வாழ்ந்து கடைசியில் தேகத்தை முடித்துக்கொண்டு ஐக்கிய முத்தியடைந்து போகலாம். அப்படிப்பட்ட நிலையில் அறிவால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இவ்வுலக விவகாரங்களும் இல்லமும் இருந்ததால்தான் நாம் தோன்றினோம். இல்லறத்தை அறிந்து நடத்தவேண்டியது அவசியம்தான். நம்முடைய சுயநிலை அறிந்தடைய ஒரு சாதகப் பொருளாய் இல்லறம் பயன்படுகிறது என்றறியவேண்டும். சாதகக் கருவி என்பதை உணராமல் அவைகள் நம்மை மயக்குகின்றன எனும் அறிவின் பலவீனத்தால் மயங்குவது சீவர்களின் அறியாமை ஆகிய அஞ்ஞானமே, அவைகளைச் சாதகமாகக் கொண்டே அவைகளில் இருந்தும் இல்லாமல் இருந்துகொண்டே அறிவின் இடம் நாடி;

“அறிவை யறிவதுவே ஆகும் பொருளென்று

உறுதிசொன்ன உண்மையினை ஒருநா ளெந்நாளோ”

என்று தாயுமானவர் சொன்ன கருத்தால் அவை அறிவாலறிந்து உள்புறமாய் உயரே சென்று உற்று நோக்குவதே ஞானமாகும்.

மனம் :- இவைகளெல்லாம் ஒருவாறு அறிந்தேன். சிலர் வாய் பேசாமல் மெளனம் சாதிக்கின்றார்களே! அது ஏன்? அதனால் ஞானம் உதயமாகுமா?

அறிவு :- நல்ல கேள்வி கேட்டாய்; வாய் பேசாமல் ஊமையாக நடித்தால் மாத்திரம் ஞானம் உதயமாகிவிடாது, அது ஆராய்ச்சியில்லாத மூட பக்தர்களுடைய செய்கையேயாகும். ஆனால் இது வரையில் ஆராய்ந்தறிந்த ஞானம் சிந்திப்பதே மெளனமாகும். அதாவது தன்னை அறியும் மார்க்கங்களில் முதல் இரண்டும், மூன்றாம் படிகளாகிய சீரியை, கிரியை, யோகம் ஆகியவற்றைக் கடந்தாக வேண்டும். கடந்து போனால் நான்காம் படியாகிய நெற்றிக்கண்ணாகிய சுழிமுனை, அதாவது அகக்கண், (அறிவுக்கண்) திறக்கும். ஞானக்கண் திறக்கவே மெய்யுணர்வு பெறுவோம். பிறகு உச்சியில் ஏறி ரசமணி கட்டிக் கட்டும் விளைவால், நினைத்தது பலிக்க, ஆருதாரத்தின் நிலைகள் நீங்கிப் பேரறவின பேரானந்தங்கண்டு தன்னிலையில் தானே தானாக, தானே உலகனைத்துமாக உள்ளதை அறிகின்ற ஞானப்படிப்பே மெளனநிலையாகும். இச்சாதகத்தை இவ்வாழ்க்கை நடத்தும் ஒவ்வொரு நாளிலும் உள்ள இருபத்தி நான்கு மணிநேரத்தில் குறைந்தது அரைமணி நேரமாகிலும் மற்றெந்த நினைவுமில்லாமல் சுத்த நிலையாகிய ஞானப்பயிற்சி செய்து உணருவதே உத்தம சத்திய மெளன நிலையாகும். உண்மை நிலையில் அறிவைப் பதியவைத்து விட்டால் நாம் எங்கிருந்தாலும் எதிலிருந்தாலும், எப்படியிருந்தாலும் அதுவே மெளன மெய்ந்நிலையாகும். காதலர்கள் ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொள்ளும்வரை சளசளவென்று பேசுவார்கள். புரிந்துகொண்டபிறகு கண்களாலேயே மெளன மொழி பேசுவார்கள். அதுவே பேசா நிலையாகும். ஆகையால் எப்போதும் வாய்பேசாமலிருப்பது அவசியமில்லை. பேரின்பமெனும் ஞானத்தினால் அறியப்படும் உண்மை நிலையானது உணர்வினால் மட்டும் அறியப்படுமாதலாலும் அது வாக்கு மனங் கடந்ததாலும், மெளனக்குறிப்பாலுணர்த்தினார்களே தவிர வாழ்நாள் முழுவதும் வாய்பேசா ஊமையாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ஆகையால் மெளனத்தின் லக்ஷணமறிந்து மெளனத்தின் முடிவை நாடி அறிவதே ஞானத்தெளிவாகும்.

“எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவஸ்தைப் பட்டாலும்
முத்தர்மன மிருக்கும் மோனத்தே”

என்று முன்பே கூறியுள்ள பட்டினத்தாரின் உரையின் கருத்தை இவ்விடத்தும் யூகித்துணரவேண்டும். மற்றும் தான் எடுத்த கருமமே கண்ணும் கருத்துமாக உள்ளவர்கள் முகக்கண் திறந்திருந்தபோதிலும் எதிரிலுள்ளதும், சென்றதும், வந்ததும் கண் நோக்கத்தில் பதியாமலிருக்கலாம், பல சப்தங்கள் காதி ல் விழுந்தபோதிலும் அச்சப்தங்களின் கருத்து உள்ளே பதியாமலிருக்கலாம்; எதிரிலிருப்பவர்களிடம் ஏதோ பேசினபோதிலும் பேச்சுவாங்கினபோதிலும் முடிவில் இன்னது பேசினோம் இன்னது கேட்டோம் என்று உணர முடியாமலும் மிருக்கலாம். ஆகையால் கண்டுங் காணாமல், கேட்டுங் கேளாமல் பேசியும் பேசாமல் இருக்கும் தன்மையே உயர்ந்த திடசித்த அறிவின் முதிர்ந்த சத்த மெளன நிலையாகும். மற்றவையெல்லாம் குறியாகிய கோலங்களே.

மனம் :- மற்றும் வேதாந்த மார்க்கத்திலுள்ள சிலரும் சந்தியாசிகளும் காவியுடை தரிக்கின்றார்களே அது ஏன்? அடையாளம் தெரிவதற்கா அல்லது வேறு காரண காரியம் ஏதேனும் உண்டா?

அறிவு : மனமே! மேற்சொன்ன மெளன லக்ஷணம் கூறியதில் உள்ளபடி மோன நிலையில் ஞானமெனும் சன்மார்க்கமாகிய நுட்பப்பாதையில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அறிவின் அதிவேக ஞானக்கனலால் உள்ளம் பழுக்கும்; உச்சி பழுக்கும்; உடன் கலந்த உடல் பழுக்கும்; பழுத்தநிலை சிவந்தநிலை (காவி); சிவந்த நிலைக்கப்பால் நம் நாத நிலை. நாத நிலைக்கப்பால் நம் ஆதி நிலை, சிவந்த உருவானால் ஆதி நிலையாகிய சொந்தநிலை காண்பதற்கு அடையாளம் என்பதை உணர்த்தவே காவியை அணிந்து காட்டினார்கள்.

“உருதரித்த நாடியில் ஒடுங்குகின்ற வாயுவைக் கருத்தினு விருத்தியே கபாலமேற்ற வல்லீரேல் விருத்தரும் பாலராவர் மேனியும் சிவந்திடும் அருட்தரித்த நாதர்பாதம் அம்பைபாதம் உண்மையே”

என சிவ வாக்கியருடைய உறுதி மொழி இங்கு உணரத் தக்கதாகும்.

அதாவது சுவாசங்கள் மூன்று முறையில் இயல்பாக செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. அதாவது இடைகலை, பிங்கலை, சுழிமுனை எனப்படும். இடைகலை இடது நாசியால் சுவாசிப்பதாகும். பிங்கலை வலது நாசியால் சுவாசிப்பதாகும். சுழிமுனை இரண்டு நாசிகளாலும் சுவாசிப்பதாகும். இவைகளில் சாத்வீகத்துக்குரியது சுழிமுனை. இந்த சுழிமுனை கலையை வயப்படுத்த நடுமுதுகந் தண்டு எலும்பின் அடியிலும் நீர்துவாரத்திற்கும் மலத்துவாரத்திற்கும் இடையேயும் உள்ள மூலாதாரத்தில் அமைந்திருக்கும் குண்டலினி சக்தியை நடுமுதுகந்தண்டு வழியாக நெற்றிப்புருவ மையமாகிய ஆக்கினை ஸ்தானத்திற்கு ஏற்றிக்கொள்ளதேண்டும். மூலாதாரத்திலிருந்து ஆக்கினை ஸ்தானம் வரையிலும் உள்ள சுழிமுனை நாடியே உருதரித்த நாடியாகும். இதன் வழியாக குண்டலினி சக்தியை கபாலமாகிய உச்சிக்கு ஏற்றினால் மனோசக்தி அதிகமாகி அறிவாற்றலைக் கொடுத்து மெய்ஞ்ஞான சாதனைக்கு தகுதியாக்குகின்றது. இந்த மனோலய சக்தியினால் மூலக்கனல் மிகுந்து உடலானது சிவந்த மேனியைப் பெற்று உள்ளமானது ஞானத்தின் மூலமாய் சாகாநிலையாகிய பாலனாகவே அதாவது பிறப்பிறப்பில்லாத நிலையை யெய்தப் பெறலாம். இப்படி குண்டலினியோகத்தாலும் ஞானக்கனலாலும் உடலும் உள்ளமும் பழுத்தநிலையை குறிப்பதும் வெற்றிச்சின்னத்தை குறிப்பதுமே காவியுடையின் அடையாளக் குறிப்பாகும்.

ஆதலின் குறியின் காரணங்களை ஆராய்ந்தறிந்து குறியின் குணமாக நிற்பதே ஒவ்வொரு குறியின் பொருளென்றுணர்ந்து ஒழுக்குவதாகும். அதுவே சுத்த அத்துவித நிலை தேடும் சன்மார்க்க நிலையாகும். குறியாகவே இருந்தால் குறியின் குணமாகும். நாள் எந்தநாள் என்று யோசிக்கவேண்டாமா! காவியுடையின் கருத்தை மற்றொருமுறையிலும் சொல்லுகிறேன் கேள். ஞானத்தை அடைய விரும்புவோர்கள் முப்பாழாகிய அஞ்ஞானப்

படைவர்களை அன்பு, கருணை, சாந்தம், தைரியம், ஆராய்ச்சி, சகிப்பு முதலிய ஆயுதங்களினால் வெட்டி முறித்து ஞான வெற்றி அடைவோம், அடைந்தோம் என்று குறிப்பாலுணர்த்தும் போர்ச் சின்னமே காவியுடை; அருள் என்னும் அறிவின் தீக்ஷண்யத்தால் அஞ்ஞானம் எனும் இருள் நீங்கிப், பேரறிவாகும். பெருஞ் சோதிமயத்தின் வெற்றிக்குறிப்பே தூய வெள்ளை வஸ்திரம் என்று இராமலிங்க சுவாமிகள் கூறியுள்ளதையும் உனக்கு நினைவூட்டுகிறேன் இதுவன்றிச் சதாகாலமும் வெறும் காவியுடையை யணிந்து திரிந்துகொண்டிருந்தால் மாத்திரம் ஞானத்தின் முடிவாகிய அருட் பெருஞ் சோதி மயம் ஆகமுடியாதென்றும் உணர வேண்டும். காவியை அணிந்தால் ஜோதியைக்கண்டு விடலாம் என்றும் நினைக்கக் கூடாது.

மனம்: காவியுடையின் கருத்தும் அறிந்தேன்; மேலும் தாடி மீசை சடைமுடியுடன் இருக்கின்றனரே, அதன் கருத்தையும் தெரிய விரும்புகின்றேன்.

அறிவு: மனமே! உலகிலுள்ள பெரும்பாலான மக்கள் ஒவ்வொன்றினுடைய கருத்தையும் முடிவையும் ஆராயாமலே மூடப்பழக்க வழக்கமாகவே செய்து கொண்டு மனித விலங்குகளாகவேயிருப்பார்கள். அவர்களைப் போலன்றி நீ ஒவ்வொன்றின் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவதுதான் மிகச் சிறந்தது. அதாவது லலாடம் அல்லது ஆக்கினை ஸ்தானம் அதாவது நாம் அறிவோடு கலந்து விவகாரம் செய்யும் இடமாகிய (சுழிமுனை) நெற்றிக்கண் திறந்து அடி மூலமாகிய குடிலையிலிருக்கும் குண்டலினி சக்தியாகிய விந்துவை முன்சொன்ன அம்பலமாகிய ஆக்கினை ஸ்தான நெற்றிக்கு அறிவோடு (நினைவோடு) கூட்டி எழுப்பி ஏற்றிக்கொண்டுவந்து அங்கு நடனம் காணப்பெறுவதாகிய மெய்யுணர்வைப் பெற்றதும் தான் மூன்றும் படியாகிய யோகத்தின் முடிவும் நான்காம் படியாகிய ஞான எல்லையின் தோற்றமுமாகும். இப்படி அடிமூலத்திலிருக்கும் விந்துவாகிய கருவை அம்பலமாகிய சுழிமுனைக்கு ஏற்றிக்கொண்டு வந்து மெய்யுணர்வின் ஆற்றலால் ஆறிவினால் அறிவின் இடம் நாடி அனைத்தையும் ஆராய்ந்தறியும் மார்க்கத்தையே உலகில் மக்கள் காற்றைப்பிடித்து ஏற்றி இறக்கியும் பந்தனம் செய்தும் அதுவே யோக சாதனை என்றும் இன்னும் பலவித யோக சாதனைகள் செய்தும் உட்கார்ந்து விடுகிறார்கள்.

சுவாசம் நின்று உடலுக்கும் அறிவுக்கும் உணர்ச்சியில்லாமல் எவ்வளவு காலமிருந்தபோதிலும் அறிவும், கருவும் நினைவுங் கூடிய மெய்யுணர்வும் அறிவாராய்ச்சியின் ஞானமும் கிடைக்கப் பெறுவதில்லை. அவர்கள் யோகத்தின் முடிவும் ஞானத்தின் எல் லையுங் காணாதவராகி அவ்வளவு காலத்தையும் வீணாக்கிக்கொண் டதேயல்லாது பயன் ஒன்றும் கண்டாரில்லை. இப்படி உலக மக் கள் வழிதெரியாமல் ஏமாந்து உடலுக்கும் அறிவுக்கும் அசைவும் உணர்ச்சியும் இல்லாமல் கிடந்த வீண் நாளில் நீண்டுவளர்ந் தவை தாடி, மீசை, சடைமுடி, நகங்கள் தவிர உண்மையான யோக ஞானப் பருவங்களாகிய மேல்நிலையின் குறிகள் அல்ல. மற்றும் துறவு அதிகாரத்தில் கூறியபடித் துறவு என்பது இன்னது என்று தெரியாமல் காட்டிற்கு ஓடினவனும், இல்வாழ்ச்சைத் துன்பம் தாங்கமுடியாமல் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டுக் கோமணாண்டியாய் ஊரைச் சுற்றிக்கொண்டு திரிபவனும் அறி வறிய, ஆரம்ப காலங்களில் யோக முயற்சியில் உட்கார்ந்தவர் களும் வேறந்த உடல் அவயங்கனையும் கவனியாதிருந்தபோது வளர்ந்த தாடி, மீசையைக் கண்டவர்கள் அது சந்நியாசத்தின் லக்ஷணம் என்று முடிவு செய்து விடுகிறார்கள். உண்மையை உணராமல் மூடப் பழக்கத்தில் ஆழ்ந்தவன்தான் தாடி மீசைகளை வளர்க்கின்றனவேயன்றி உண்மையான பேரின்ப ஞானமடையத் தாடி, மீசை, சடைமுடி அவசியமில்லை என்று உணரவேண்டும்.

இவ்வுடலாலும் இதனோடு கூடிய அறிவின் நுட்ப ஆராய்ச் சியின் தெளிவினாலுமே ஞானமும் ஞானத்தின் முடிவுங்கண்டு பேரானந்தப் பெருநிலை அடையவேண்டியுள்ளது. உடலும் அறிவும் அசைவோடும் உணர்ச்சியோடும் இருக்கும் வரையில் சுகாதாரத்திற்கேற்பத் தாடி, மீசை, சடைமுடி, நகம் முதலிய வற்றை வியர்வையும், அழுக்கும் சேரவிடாதபடி மட்டுப்படுத்திக் கொள்வதே சிறந்ததாகும்.

“அறிவை அறிவால் அறிவது பொருளென
அருளிய பெருமானே”

என்று அருணகிரியார் மொழிக்கிணங்க, அறிவின் அறிவால்,

அறிவின் தெளிவே, தெளிவிலும் தெளிவாய்த் தேர்ந்தது ஞானமே தவிரத் தாடி, மீசை முதலியன ஞானம் தருவது அல்ல.

“மழித்துலும், நீட்டலும் வேண்டா
உலகம் பழித்த தொழித்துவிடின்” —குறள்

“தெளியத் தெளியத் தெளிந்த சிவானந்தத் தேன்
பொழியப் பொழிய மனம் பூண்டிருப்ப தெக்காலம்”

என்னும் முதியோர் மொழியும் கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

மனம் : , இவையெல்லாம் ஒருவாறு அறிந்தேன். ஆனால் தன்னையறிந்தவர்கள் அறிதாவது சும்மாயிருக்கும் சுகம் அறிந்தவர்கள். அந்தச் சுகத்திலேயே இருந்துகொண்டு முடிவறிந்து முத்தியடைவதுடனில்லாமல் வெளியில் சென்று பிரசாரம் செய்து கொண்டு நாட்களை வீணாகக் கழிப்பதன் காரணம் என்ன?

அறிவு :— மனமே! அப்படிச் சும்மாயிருக்கத் தெரிந்து சுகமடைந்த பெரியோர்கள், நீ சொல்லுகின்றபடி அந்தச்சும்மாயிருக்கும் சுகத்தை வெளியில் சொல்லாமல் முத்தியடைந்து போயிருப்பார்களேயானால் அஞ்ஞானத்தில் அழுந்திய பலஹீனப்பட்ட நமக்கு இன்று எழுந்த சந்தேகங்கள் தெளிய ஆதாவாயிருக்கும். வேத நூல்கள் இல்லாமல் லலவா போயிவிக்கும். கண்டவர் விண்டிலராயின் அறிந்தோர்களால் ஆக்கப்பட்ட வேதமும் மற்ற நூல்களும் பொய்யாக அல்லவா முடியும்? நாவில் இட்டுப்பார்த்து ருசி அறிந்து இங்கு இப்படியிருக்கின்றது பேரின்பத்தேன் என்று தன் இனத்தவர்க்குச் சொல்லிவிட்டுப்பிறகு இடையிலர்தாரும் தேனையுண்டு முத்தியடைக்கத்தில் ஆழ்ந்தவர்க்களையே விண்டிலர் என்ற சொல் குறிக்கும்.

விண்டிலராயின் ‘கடவுள்’ என்றொரு பதமும் உலகில் உலவாது. பேரின்பம் ஞானம் என்ற பேச்சும் லக்ஷணமும் வெளிவந்திருக்காது. லக்ஷண லக்ஷியம் தெரிந்தவர்கள் வெளியில் சொல்லியதால்தான் மக்கள் அதைநாடி முயற்சி செய்கிறார்கள் என்பதை யூகித்துணர வேண்டும். நின்றக, அவர்கள் சொல்ல

முன்வருவதுதான் கருணையில் சிறந்ததாகும். சாதாரண மக்களே சாதாரண ஒரு புதிய இன்பத்தை அனுபவிக்கும்பொழுது அதை அவர்கள் மனைவி மக்களுடனும் நெருங்கிய நேசர்களுடனும் சேர்ந்து களிக்க அவாவுகின்றனர். அப்படி இருக்க இன்பத்தில் பெரியதும் முடிவானதுமாகிய ஞான அமுதத்தை உண்கின்ற வர்கள் அவ்வின்பத்தை நாடும் பக்குவமுடையவர்களுக்கு அதைக் காட்டாமலும் சொல்லாமலும் போவார்களா! மற்றும்,

“ எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாது வேறென்றறியேன் பராபரமே ” எனவும்

“ காகம் உறவுகலந் துண்ணக் கண்டீர் அகண்டாகாரசிவ
போகம்எனும் பேரின்ப வெள்ளம் பொங்கித்ததும்பிப் பூரணமாய்
ஏகஉருவாய்க் கிடக்குதையோ இன்புற்றிடநாம் இனிஎடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேரவாரும் செகத்திரே ”

என்னும் மேற்காணும் தாயுமானவரின் பாடல்கள் மூலம் மேற் சொன்னவாறு அவர்கள் பெற்ற பேரின்ப சுகத்தை மற்ற உலக மக்களும் அடையவேண்டும் என்று எண்ணுகிறார்கள். ஏனெனில் முற்றுணர்ந்த பெரியோர்கள் மற்ற எல்லா ஆன்மாக்களையும் தம்மைப்போலவே கடவுளின் ஒருகூறுக எண்ணி நேசிக்கின்ற இயல்பான அன்பே காரணமாகும். இந்நிலையானது, காகமானது உணவு உண்பதற்கு முன்பாக தன் இனங்களை அழைத்து உடன் கொண்டு உண்ணுகின்றதுபோல, பெரியோர்களும் தாம் அனுபவிக்கும் சுகம் எல்லோருக்கும் உரியதே என்னும் உண்மையினால் அவர்களையும் இந்த சுகத்தை அனுபவிக்க அழைக்கின்றார்கள். இந்த சுகமானது எங்கும் எப்பொழுதும் எத்தடையுமின்றி எல்லோரும் அனுபவிக்கக்கூடியதே போகப் பொருளாக ஏக உருவாய் இருக்கின்றதையும், இதை புசிப்பதற்காகவே எடுத்த மானிட தேகம் விழுமுன், புசிப்பதற்கு சேரவாரும் என்றும் கூறுகின்றார் மற்றும் இப்பிறவியிலேயே இந்த தேகம் விழுமுன் புசிக்கவேண்டும், புசிக்கலாம் எனனும் ஒரு அறிய வாய்ப்பை இச் செய்யுளின் மூலம் உணர்த்துகின்றார். இதுவே மேற்சொன்ன கருத்துகளுக்கு பொருத்தமான பாடல் பொருளாகும்.

“காரும் கரையும் மனக்குரங்குகால் விட்டோட அதன்பிறகே
 ஓடும் தொழிலால் பயனுளதோ ஒன்றும்ப்பலவாய் உயிர்க்குயிரா
 யாடுங்கருணைப் பரஞ்சோதி யருளைப் பெறுதற் கன்புநிலை
 தேடும் பருவம் இதுகண்டீர் சேரவாரும் செகத்தீரே”

என்ற மற்றொரு தாயுமானவரின் பாடலும் கூறுவதாவது; மேற்
 சொன்னவாறு பேரின்ப சுகத்தை அடைகின்ற மெய்யுணர்வு
 கொள்ளுதல் பெரிய காட்டையும் கரைத்து விடுகின்றது துடிப்
 புள்ள குரங்கைப்போன்ற மனமானது அளித்யமும் உலக துன்ப
 வாதனையில் ஆழ்த்துகின்றதுமான வீண் வாழ்க்கை செயல்களில்
 மனதை ஓடவிட்டுக்கொண்டிருப்பதால் பயனின்லை என்பதை
 உணர்த்துகின்றார். ஒன்றேயாகவும் உலகப் பொருள் அனைத்து
 மாகவும் உயிருக்குயிராகவும் நீக்கமற நிறைந்து இயங்குகின்ற
 பரம்பொருளை உள்ளத்தே உள்ளத்தால் உணர்ந்து ஒன்றேயாகிய
 பரம்பொருளில் கலந்து பேரின்ப சுகத்தை பெறவாரும்; இப்பொ
 ருளைத் தேடி அடைவதற்குரிய பருவம் இத்தேகத்தை பெற்று
 வாழ்கின்ற காலத்திற்குள்ளாக ஆகும் என்பது இப்பாடலின்
 கருத்தாகும். அத்தகைய கருணை உண்டாவதற்குக் காரணம்
 என்னவெனில் மறதியினால் அறியாதிருந்த பருவம் நீங்கி அறி
 வின் தெளிவினால் தன்னையறிந்த நிலையில்தானே தானான அதா
 வது சீவனாயிருந்த தான், சிவமாகின்ற நிலையில், தானே எல்லா
 மாய் எங்குமாய்த் ததும்பி நின்றலாகிய பரிபூரண நிலையில்,
 இன்பமும் தனதாய்த் துன்பமும் தனதாய் அறிந்ததும் தானே
 யாய் நிறைந்து காண்கிருள். அதனால் அறியாமையை அறிந்த
 மையினால் நிரளிச் சம்பபடுத்த வேண்டியது தன் கடமையாகிய
 கருணை இயற்கையாக உண்டாகக் காரணமாகின்றது பிறர்
 வருந்தக் காணும் பெரியோர்களும் வருந்துவதை இயல்பாக உல
 கில் காண்பதுண்டு ஆதலால் பிறர் என்ற பேதம் அற்ற
 எல்லாம் தானேயான நிலையில் கருணை ஏற்படச் சந்தேகமும்
 ஆச்சரியமும் ஏன்? அது இயற்கையே. இன்னும் ஒரு முறையில்
 கூட இதைச் சொல்லலாம். மறதியால் அறியாத நிலையில்
 உழன்று நலிந்து, உண்மையறிய வேண்டுமென்று நாடும் பக்குவ
 முடையவர்களுடைய நினைவின் ஏக்க சக்தியும், தாழ்ந்துள்ள
 தன் நிலையை உயர்த்திக்கொள்ள ஏங்கும் தன் சக்தியும் கூடிய
 தே பையூரிலே யிருந்து பாழூரிலே பிறந்து மெய்யூரில் செல்வதற்கு
 மார்க்கத்தைச்சொல்லு வெளிவருகின்றார்கள் என்பதை உணர
 வேண்டும். ஆணையால் அவர்கள் வெளி வருவதும் அவசியம்.

மறதியாயுள்ள சீவர்கள் அவர்கள் மூலம் மறதி தீர்ந்து தெளிந்து சன்மார்க்கத்தில் சென்று மகிழ்வற வேண்டியது அவசியம். பையூர் = தாயின் கருப்பை. பாமூர் = அறித்தியவுலகம். மெய்யூர் = ஆதி நிலையாகிய நித்திய வீடு.

மனம் :- இதுவரை கண்ட விளக்கத்தினாலும் ஆத்யறிஞர்களால் கூறப்பட்ட “தத்துவமசி” முதலான வேத மகா வாக்கியங்களின் கருத்தினாலும், நாலாம் படியான ஞானம் என்பது தன்னை தான் அறிந்துகொள்வதே என்று கூறியிருந்தாலும் ஆதி என்ற கடவுள் வேறு நாம் வேறு அல்ல என்றல்லவா தெரிகிறது! அப்படியானால் கடவுள் என்ற ஆதிவஸ்து தனியாக இல்லையா? கடவுள் இவ்வுலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கவில்லையா? இப்படி இன்னும் எனக்கு சிறிது சந்தேகம் ஏற்படுகிறது, ஆகையால் அதையும் விளக்கமாக தெரிய விரும்புகிறேன்.

அறிவு :- மனமே! என்னுடைய ஆராய்ச்சியனுபவத்தில் உள்ள அதையும் சொல்கிறேன் கேள். அதாவது ஆதி வஸ்துவாகிய இயற்கையே அணுவாகி, அவ்வணுவே நாதம், சோதி, நெருப்பு, நீர், நிலம், புல், பூண்டு, சோலை முதலிய யாவுமாய் விரிந்து (பரிணமித்து) அறிவணுக்கள் சம்பந்தப்பட்ட ஜீவராசிகளிலிருந்து ஆறறிவு அமையப்பெற்ற மனிதனும் வந்து, வெகுயுககால அளவில் அனுபவத்தினாலும் ஆறறிவின் யுக ஆராய்ச்சியினாலும் ஆதி நிலையைக்கண்டு சொன்ன வார்த்தையே ‘கடவுள்’ அதாவது கட + உள், கடத்தின் உள்ளே கடந்துசெல் என்பதாகும். மற்றும், கடவுள் என்ற பொருள் - தானே எங்கும் எல்லாமாக பரிணமித்து இருப்பதால் அப்படிப் பரிணமித்த உலகத்தைக் கடந்தும் உலகத்திற்கு உள்ளும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பதால் அதாவது தோன்றுகின்ற உலகத்தை கடந்தும் உள்ளும் இருப்பதால் அப்பொருள் கட + உள் = கடவுள் என சொல்லப்பெற்றது.

இப்படி கடவுள் உண்மையை உள்ளத்தின் உள்ளே அதாவது தேகத்தின் உள்ளேயே தன்னைத்தான் அறிவதாகிய மெய்ஞ்ஞானத்தால் காண்பதே முடிவு என்பதற்குரிய கருத்துகள்

அடங்கிய கீழ்வரும் பாடல்களின் மூலம் வெளிப்படையாக அறியப்படலாம்.

“உடம்பினைப் பெற்ற பயனாவ தெல்லாம்
உடம்பினுள் உத்தமனைக் காண்”

—ஒளவை

“ஐங்கோட்டைக் குள்ளே அரசாளும்
மன்னவனை, ஐந்தடங்கி அன்பாலறி”

ஐங்கோட்டை = பஞ்சபூத உடல்   ஐந்தடங்கி = ஐம்புலனைத்
தன் வசமாக்கி

“பிறப்பிறப் பில்லா பெருவாழ் வேண்டின்
மறப்பற உள்ளுன்று மனம்”   —சித்தானந்த பாரதி

செம்மை யறிவா லறிந்து தேகாதிக் குள்ளிசைந்த
எம்மைப் புலப்படவே யாமறிவ தெந்நாளோ.

உள்ளத்தி னுள்ளேதான் ஊருஞ் சிவானந்த
வெள்ளந் தினைத்து விடாய்தீர்வ தெந்நாளோ.

அஞ்செழுத்தின் உண்மை அதுவான அப்பொருளை
நெஞ்சமுத்தி ஒன்றாகி நிற்குநா நெந்நாளோ.

“இருக்காதி மறைமுடிவும் சிவாகமமாத் இதயமும்
கைகாட்டெனவே இதயத்துள்ளே
ஒருக்காலே உணர்ந்தவர்கட்கு எக்காலுந்தான் ஒழியாது
இன்பவெள்ளம் உலவாநிற்கும்”
—தாயுமானவர்

என்னும் அறிய மொழிகளின் கருத்தாலுமுணர்க. ‘கடவுள்’ என்பது ஆதி வஸ்துவின் பெயரல்ல; ஆதியை அறிய கட + வுள் என்று சொன்ன வார்த்தையே ‘கடவுள்’. ஆதி என்பது உலக உற்பத்திக்கு முதலாயிருந்த பரவெளியே. முதலாயிருந்த ஆதி என்ற வெளியிலிருந்துதான் உலகம் ஆரம்பமாகிறது. அந்த

ஆதியேதான் உலகமாய்ச் சமைந்தது அந்த ஆதி உலகத்தைச் சமைக்கவில்லை (படைக்கவில்லை). ஆதி என்ற வஸ்து உலகத்தைச் சிருஷ்டித்தது என்றால் ஆதியாகிய சிருஷ்டிக்கும் பொருள் வேறு, சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பொருள் வேறு இருந்தது என்ற கருத்தைத் தரும். அப்பொழுது ஒரே சமயத்தில் இரண்டு பொருள்கள் இருந்ததாக முடியுமாகையினால் எந்த வஸ்துவை ஆதி (முதல்) என்றுரைப்பது? ஆதலால் முதலாயிருந்த ஆதியாகிய பெருவெளியே எல்லாமாய்ப் (உலகமாய்) பரிணமித்துள்ளது என்று யூகித்துணரவேண்டும். ஆதி வஸ்து தனியாக இருந்துகொண்டு எதையும் படைக்கவில்லை என்றும் உணரவேண்டும்.

(உ..ம்) குயவன் பாண்டத்தைச் செய்தான் என்றால் குயவனுமிருக்கவேண்டும், அவனுடனேயே, பாண்டத்தைச் செய்வதற்கு துணையான மண், நீர், சக்கரம் முதலிய உபகருவிடளும் இருக்கவேண்டும்.

கருவிகள் இல்லாவிட்டால் குயவன் பாண்டத்தைச் செய்தான் என்று சொல்லமுடியாது. செய்தான் என்றால் செய்பவன், செய்யப்படு கருவிடன் அவனல்லாமல் அவனுக்கு வெளியே இருக்கவேண்டும். குயவனும் கருவிகளும் ஒரே சமயத்திலிருந்து பாண்டம் வந்ததால் குயவனை ஆதி (முதல்) என்று சொல்ல முடியாது.

உலக பரிணமத்தை நோக்குங்கால், விண், காற்று, நெருப்பு, நீர், மண் முதலிய பஞ்ச பூதங்கள் உண்டான பிறகு தான் மற்றப்பொருள்களும் மனிதனும் உண்டானான். ஆகையால் தான் ஆதி என்ற வஸ்துவே யாவுமாய் விளைந்துள்ளது என்றும் அதன் கருத்தாலேயே கடவுள் (ஆதி) எல்லாவற்றிலும் எங்கும் எப்பொழுதும் உள்ளவர் என்று சொல்லக் காரணமாயிற்று. ஆதியை, அவன், ஆண்டவன், பகவன் என்று பலவாறாக உரைப்பது காரணக் கற்பனைப் பெயரேயன்றித் தனி எந்த உருவத்திலும் கடவுள் அம்சம் சொல்லற்குரியதல்ல. இந்த உண்மையை அறிதில் கிடைத்த மனித தேகத்திலிருந்து அறிவை அறிவால் தூண்டித் துலக்கி ஆராய்ந்தறிவதற்காகவே பக்தி,

வணக்கம், ஆசார அனுஷ்டான கர்மங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. கடைசி வரையில் அவற்றை கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு, கண்ட தொன்றுமில்லாது கற்பனைப் பிரேமையினால் தூய்மையறிவிற்கு முட்டுக்கட்டை போட்டுக் கொண்டிருக்க அல்ல என்பதையும் உணரவேண்டும். ஆகையினால் நமது விசாரணையின் முடிவால் 'சர்வம் பிரம்மமயம்' ஆனபடியால் சர்வத்திலும் ஒன்றாகிய நாமும் பிரம்மமே என்றும் நாமும் பிரம்மம் என்பதை நம்முடைய சொந்த அறிவாராய்ச்சியினால் ஆத்ம விசாரணை செய்து உணர்ந்து தெளிந்து அமரவேண்டியதே நமது கடமையாகும். அதுவே பக்தியின் முடிவாகிய ஞானத்தின் பயனுமாகும். இதை அனுசரித்து அறிந்து அடைபவனே மனிதன் என்று சொல்லப் படுவான், இல்லாதான் மனிதப் பிறவியானாலும் மற்றெதுவாக வேளும் மதிக்கலாம்.

மனம் :- ஆம் உண்மைதான். இதுவரையில் மேற்படி விஷயங்களை முன்னோர்களின் நூல்களிலிருந்து சுருதி, யுக்தியாகத் தெரிந்தோம். ஆனால் நம் மெய்யுணர்வைப் பெறும் மார்க்கமும் அதனுதவியால் நம் நுட்ப அறிவாராய்ச்சியின் தெளிவினாலும் பிரகாசித்துப் பேரின்பமடையும் மார்க்கத்தையும் அனுபவ முறையில் உணர்ந்தும் படியான அனுபவ ஞானிகள் யாரேனும் உளரோ! அப்படியிருப்பின் அவரையணுகி உண்மையை உணர்ந்துய்யலாமே! ஏனெனில், தன்னையறிந்தால் தலைவனையறியலாம் என்னும் கருத்திற்கிசைய இத்தேகத்துக்குள்ளிருக்கும் நாம்யார், தேகத்திற்குள் எங்கிருந்து ஆடுகின்றோம், ஆட்டுகின்றோம் எப்படி புகுந்தோம் எப்படிப் போவோம் என்னும் ஆத்ம விசாரணையினால் நம்மை நாம் தெரிந்து கொள்வதாகிய தன்னை யறிவதுதான் முடிவென்றும் அதுதான் அரிய செயல் என்றும் ஆன்றோர்கள் கூறுவர். அவர்களை அண்டுவது அவசியமல்லவா?

அறிவு : மனமே! உண்மைதான் நமக்கெழுந்த விசாரணையையும் அதற்கேற்பக் கிடைத்த மாஸிட பருவத்தையும் பயன்படுத்தி கொள்வதுதான் அவசியம். இவ்வளவு பெரிய பூவுலகில் இவ்வண்மை ஞானத்தை அனுபவ முறையில் உணர்ந்தும் படியான ஆசான் ஆயிரத்துக்கு ஒருவராகிலும் இல்லாமலிருக்க மாட்டார்கள். இதுவரையில் நாம் இந்த உணர்ச்சியே இல்லாமலும் தேடாமலும் இருந்தது நமது தவறும் சூழ்நிலையின் காரண முமேயன்றி மற்றில்லை. ஆகையால் இப்பொழுதே ஒருகணமும்

தாமதியாமல் உத்தம சத்திய ஞானகுருவைத் நேடுவது நல்லதே. உயர் ஞானம் பெற்று உண்மையை உணர்ந்து, உண்மைநிலை அடைந்து உபசாந்தப் பதம் எய்தி மகிழ்வோமாக.

மனம் : சரிதான், இந்த ஞானமடையும் முயற்சியில் நாம் இப்பொழுதே ஈடுபடலாமா, இப்பொழுது முடியுமா, அல்லது குடும்பத் தொல்லைகளாகிய மனைவி மக்கள் முதலியவர்களை எல்லாம் ஒரு ஒழுங்குபடுத்திவிட்டு நமது வயோதிக பருவத்தில் ஒரு தொல்லையுமில்லாமலிருக்கும்பொழுது கவனிக்கலாமா என்று யோசனை தோன்றுகிறது.

அறிவு : இவ்வளவு ஆராய்ச்சி செய்தும் இன்னும் நீ தெளிவடையவில்லை. நீசகப்பழக்க வாதனையில் நீண்டநாள் அழுந்திக்கிடந்ததே காரணம். போகட்டும் கேள், பேரின்பமாகியது தேகத்திற்குள்ளேதான்; அதைக் கண்டதும் சொன்னதும் தேகமுள்ளபோதுதான்; ஞானம் என்பது அறிவின் ஆராய்ச்சியினால்தான்; அவ்வறியும் தேகத்திற்குள் தேகமுள்ளபோதுதான். அப்படியிருக்கையினால் உண்மை தேடுதற்குத் தேகம் அவசியமாயிற்றே. தேக அவசியத்திற்காகவேதானே இல்லறத்தை அமைத்துக்கொண்டோம். அதனால் என்றும் இல்லத்தில் இருந்துகொண்டே ஞானம் அடையலாம். வயோகதசையில் தேகம் நமக்கு என்ன பயன் தரும்? உடல் நல்ல நிலையில் இருந்தால் தானே உண்மை நிலையடையலாம். அப்படி அடைந்தவனே மகாயோகி, ஞானத்தை அறிவாராய்ச்சிக்குத் தகுந்த பக்குவமாகிய 18, 20 வயது வந்த உடனே ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்றும் முன்னமே உனக்கு விளக்கியுள்ளேன். ஆகையால் ஆறறிவு முதிர்ச்சியடையப்பெறும் வயதாகிய பதினெட்டு அல்லது இருபது வயது வந்தவுடனே அதாவது உலகில், ஒருவனை பதினெட்டு வயதிற்கு முன் அறியாதவன் (மைனர்) என்றும் பதினெட்டு வயது முடிந்தவுடன் அவனை உலகமறிந்த மனிதன் என்றும் இல்லறம் ஏற்க உரியவன் என்னும் மற்றெல்லா விவகாரங்களுக்கும் உரிமையுள்ள (மேஜர்) வன் என்றும் சொல்லியுள்ளதால்

அப்பொழுதே அவன் தன்னையும் தலைவனையும் உலகத்தையும் ஞானராய்ச்சியினால் அறிந்து அடைய முற்படவேண்டும். உடல் நல்ல நிலையில் இருக்கும் போது அதனால் அடைய வேண்டிய முக்கியப் பலனை அடைந்துவிட வேண்டும்.

மற்றும் அறிவானது தேகத்துடனும் நோயிலா ஆரோக்கியத்துடனும் உள்ளபோதுதான் தன்னிலையில் ஊன்றியறியமுடியுமாகையால் குடும்ப விவகாரங்களை முடித்த பிறகு கவனிக்கலாம் என்றால் அதற்குள் தேகநிலை தளர்ச்சியடைந்து அறிவையறியத்திடமும் திறமும் இல்லாது போய்விடும் என்றுணரவேண்டும். மற்றும் இந்த உடம்பு என்றவரை இருக்கும்; என்று இறந்து விடும் என்று உறுதியிட்டுரைக்கமுடியாதாகையினால், பக்குவம், காலம், இடம் ஒன்றும் பார்க்காமல் உடல் நல்ல நிலையில் நிற்கும் இப்போதே முற்படவேண்டியதே கடமையாகும். இதனையே,—

“மற்றறிவோம் எனச் சிறிது தாழ்ந்திருப் பீராகில்
மரணமெனும் பெரும் பாவி வந்திடுமே அந்தோ!!
சற்றுமதை நும்மாலே தடுக்க முடியாதே”

என்று இராமலிங்கருடைய அருட்பாடலில், மேலே சொன்னவைகள் எல்லாம் உண்மைதான் என்று ஒப்புக்கொண்டு அதற்குரிய காலம் நமக்கு அமைப்பால் வரும் என்று எண்ணிக் காலத்தை கழிக்கலாகாது ஏனெனில் மரணமென்பது அடுத்தகணத்திலேயும் நிகழ்ந்துவிடக்கூடியதாகையால் மற்றறிவோம் என்று இருந்தால் பெரும் பாவியாகிய மரணம் வந்துவிடும். அதை தடுக்க இயலாது. ஆதலால் சன்மார்க்கம் ஒன்றினாலேயே அதாவது மெய்ஞ் ஞானமெனும் ஆத்ம விசாரனையினாலேயே மரணத்தைத் தடுத்துக் கொள்ளலாம். இந்த சாதனைக்கு தடையாக உலகில் எதுவுமே யில்லை, காலமும் என்று ஒன்று அதற்காக இல்லை, என்னும் அரிய கருத்துகளையும் இராமலிங்கர் கீழ்வரும் அருட்பாவினால் உணர்த்துகின்றார்.

“ தடையாது மில்லாத தலைவனைக் காணற்கே
தடையாது மில்லை கண்டாய்.

வல்லவ ரெல்லாமும் வல்லாளைக் காணற்கே
நல்லநாள் எண்ணிய நாள்.

காலங் கடந்த கடவுளைக் காணற்கே
காலங்கருதுவதேன் நெஞ்சே காலங்கருவதேன் ”

இப்படி மேலே கூறியுள்ள பொன்மொழிகளை உணர்ந்து அதன்
பயனால் அறிவாளர்களாகிய சாதுக்களின் உறவால் விசாரிக்கும்
எண்ணமும் அதனால் விவேகமும் அதனால் ஞானமும் பெற்றுப்
பற்று நீங்கிப் பற்றற்ற பரநிலை அடைந்து அமருவாயாக.

மகிழ்ச்சி! சாந்தி!

வேடாந்த விழிப்பு நிறைவுபெறும்.

“ஞானம்”

எனும்

மெய்விளக்க முறையும்

மானிடத்தின் மாண்பும்

- 1 மானிடனாய்ப் பிறந்து வாழும் மனிதா — உயர் மானிடத்தின் மாண்புணர்வாய் மனிதா
- 2 உன்னையேநீ யாரெனவே மனிதா — உற்று உணர்ந்துகொண்டு வாழ்ந்திடுவாய் மனிதா.
- 3 மாநிலத்தில் ஏன் பிறந்தாய் மனிதா — தெளி மதியாலே தெரிந்துகொள்வாய் மனிதா.
- 4 மானிடத்தின் மாண்பு பெற மனிதா — உயர் மதியாலே மதியுணர்வாய் மனிதா.
- 5 மானிடத்தின் இன்பத்தை மனிதா — மதி மயக்கத்துடன் காண்பதுவோ மனிதா.
- 6 புலனுணர்வால் நுகர்வதெல்லாம் மனிதா — பொய்ப் போகமென்றே புரிந்துகொள்வாய் மனிதா.
- 7 கரணமெலாம் கடந்தவிடம் மனிதா — கதி காணுமிட மென்றுணர்வாய் மனிதா.
- 8 வாழ்வில் இன்பம் வேண்டு மென்றே மனிதா — தெய்வ வழிபாடு செய்முறையோ! மனிதா.
- 9 வழிபாடும் வந்தமுறை மனிதா — தெய்வ நிலையறிந்து நிற்க அன்றோ மனிதா.
- 10 தெய்வநிலை அறிந்தலவோ மனிதா — வாழ்வின் நிலையறிந்து வாழலாகும் மனிதா.
- 11 தெய்வ நிலையறிய வென்றால் மனிதா — தன்னைத் தானறிய வேண்டுமப்பா மனிதா.

- 12 தனையறிந்த அன்றேதான் மனிதா — நீயும் தலைவனையும் அறியலாகும் மனிதா.
- 13 தனையுலக விரிவினின்று மனிதா — துரியத் தனிமை நிலைபெற வேண்டும் மனிதா.
- 14 மூன்றவஸ்தை மூவுடம்பும் மனிதா — கடந்துள் தான் தனித்தல் துரியமாகும் மனிதா.
- 15 நனவு, கனவு, தூக்கமது மனிதா — முதல் மூன்றவஸ்தை யாகும்பா மனிதா.
- 16 தூல, சூக்ம காரணமாம் மனிதா முறையே மூவுடம்புமாகுமது மனிதா.
- 17 இதைக் கடத்தல் யோகமென மனிதா — பெரியோர் சாதனையாய் நமக்களித்தார் மனிதா.
- 18 இதையறியும் முறைகளாய் மனிதா — இதைக் கதை எனவே கருதாதே மனிதா.
- 19 மூலக்கனல் மூட்டியுமே மனிதா — முச்சந்தி மேலச்சுழி முனையதிலே மனிதா.
- 20 குண்டவியும் ஏறியாடும் மனிதா — உணர்வால் கண்டு அறிவும் ஒன்றலாகும் மனிதா.
- 21 ஒன்றியதன் மேலிடமாம் மனிதா — உடலுச்சி நின்றநிலை துரியமதே மனிதா.
- 22 ஆங்காரம் உள்ளடங்கும் மனிதா — அப்போ பாங்காகப் புலன் ஒடுங்கும் மனிதா,
- 23 நான்காம் அவஸ்தையிது மனிதா — இதுவே தூங்காத தூக்கமாகும் மனிதா.
- 24 சிந்தை விரிவற்ற நிலை மனிதா — இதுவே சிந்தை தெளிவிக்கும் நிலை மனிதா.
- 25 மனோமயமாம் கோசம் தாண்டி மனிதா — மனம் தனையறியும் விண் வரையில் மனிதா.

- 26 விண் வரையில் தனையறிதல் மனிதா — நிலையில் விஞ்ஞான மயமாகும் மனிதா.
- 27 விண் கடந்த நிலையறிதல் மனிதா — ஆன்மாதன் அந்தமதை அடைவதாகும் மனிதா.
- 28 ஆனந்த மயமிதுவே மனிதா — அங்கு தானாதியோடுரையும் மனிதா.
- 29 யோகமதில் எட்டாகும் மனிதா — சமாதி யோகமெனயிதைப் புகன்றூர் மனிதா.
- 30 துரிய நிலை கடந்ததிதே மனிதா — உயர் துரியா தீதப்பதமாம் மனிதா.
- 31 ஐந்தாம் அவஸ்தையிது மனிதா — அப்பால் சிந்தையற்று பேதமறும் மனிதா.
- 32 நிர்விகற்ப நிலையாகும் மனிதா — இதுவே தற்பதத்தில் ஐக்யமாகும் மனிதா.
- 33 அட்டாங்க யோகமதை மனிதா — கடந்து வெட்ட வெளியாகும் நிலை மனிதா.
- 34 ஆதாரம் ஓராறும் மனிதா — கடந்து ஆதிமூலமாகும் நிலை மனிதா.
- 35 ஐந்து கோசம் ஐந்தவஸ்தை மனிதா — கடந்தால் சிந்தையற்ற சீவன் முத்தி மனிதா.
- 36 நிர் விகற்ப நிலைகலைந்து மனிதா — வாழ்வில் நிர் மதியால் சகசமுறும் மனிதா.
- 37 தலைவனையும் தன்னையுமே மனிதா — அறியும் நிலையினிலே தலைவன் நிலை மனிதா.
- 38 என்னவென்று இனியாய்வோம் மனிதா — அதை இதுவரையில் இயம்பவில்லை மனிதா.
- 39 கரணமெல்லாம் கரைத்துவிட்டு மனிதா — கரு தவத்தாலே அறிவொன்றி மனிதா.

- 40 முப்பாழுந் தாண்டியுமே மனிதா — அப்பால்
அப்பாலுக்கப்பாலும் மனிதா.
- 41 நானிறந்த உண்மையாகும் மனிதா — அது
சூன்ரியமாந்தன்மையதே மனிதா.
- 42 விழிப்பு நிலை வந்தபோது மனிதா — எனது
பழைய நிலை சூன்ரியமோ மனிதா.
- 43 என்றறியும் எண்ணங்கொண்டு மனிதா — சித்துலகம்
நின்றியங்கும் நிலையறிய மனிதா.
- 44 அறிவாலே அறிவறிய மனிதா — உள்ள
முறையாலே தத்துவத்தை மனிதா.
- 45 தனித்தனியே பின் கடந்து மனிதா — கழித்துக்
கணித்த முறை இதைக் கேளாய் மனிதா.
- 46 அறிவு நிலையாய்ந்தபோது மனிதா — உணர்வாம்
அருவுருவ நிலையாகும் மனிதா.
- 47 உயிர் உடலோ டுறையும்போது மனிதா — உற்ற
ஐம்புலனின் உணர்வுகளை மனிதா.
- 48 உணர்வதுவே மனமாகும் மனிதா — இதையே
உலகத்தோர் அறிவென்றார் மனிதா.
- 49 அலைகாந்த அருவுருவாம் மனிதா — அறிவின்
நிலையெனவே அறியலாகும் மனிதா.
- 50 உயிரிழந்தால் அறிவியக்கம் மனிதா — இல்லையதால்
உயிரறிவுக் காதாரம் மனிதா.
- 51 உயிர் நிலையை ஆயும்போது மனிதா — சித்து
உருவாக இயங்குமது மனிதா.
- 52 உடலில் உயிர் நிலையதுவோ மனிதா — உடல்
திடமுடனே இயங்கும்வரை மனிதா.
- 53 உடல் சாய்ந்து விட்டபோது மனிதா — உயிர்
கடந்ததாக கருதுகின்றார் மனிதா.

- 54 உடலியையேல் உயிரில்லை மனிதா — எனவே உடலியிருக் காதாரம் மனிதா.
- 55 உடல் நிலையை ஆயும்போது மனிதா — அது சட்பூத ஐந்திணைப்பே மனிதா.
- 56 உடலியங்க அஞ்சு பூதம் மனிதா — மற்றும் உணவாலே உதிரசத்தும் மனிதா.
- 57 இசைந்தமைந்து இயங்கிலன்றி மனிதா — உடல் அசைவற்று மரணமெய்தும் மனிதா.
- 58 பிண்டமுதல் அண்டமெலாம் மனிதா — ஐம்பூத பிணைப்பாகும் என்றறிந்தோம் மனிதா.
- 59 அஞ்சுபூத நிலையதையும் மனிதா — சொல்லத் துஞ்சாமல் இருந்துகேளு மனிதா.
- 60 நிலமைந்து நீர் நான்கு மனிதா — நெருப்பு நலமுடை மூன்றாகும் மனிதா.
- 61 காற்றிரண்டு விண்ணென்று மனிதா — இந்த விண்ணியங்கி அஞ்சாச்சு மனிதா.
- 62 விண்ணியக்க அணு கழித்தால் மனிதா — அப்பால் ஒன்றுமில்லா ஒன்றுண்டு மனிதா.
- 63 ஒன்றுமில்லா பாழ் வெளியே மனிதா — சூனியமாம் என்று சொல்லும் ஏகபரம் மனிதா.
- 64 சூனியமாம் மெய்ப் பொருளே மனிதா — விரிந்து நானாகிப் பேசுவதும் மனிதா.
- 65 இந்தமுறை தனையறிந்தால் மனிதா — நாம் வந்தமுறை அறியலாகும் மனிதா.
- 66 தனையறிந்த முடிவதிலே மனிதா — தலைவன் தனையன்றித் தானுமில்லை மனிதா.
- 67 தலைவனுமே தானாக மனிதா — கடலும் அலைபோலும் கண்டறிவோம் மனிதா.

- 68 ஆதியெனும் பரம்பொருளே மனிதா — விரிந்த ஐம்பூத நிலையாகும் மனிதா.
- 69 அஞ்சபூதத் தன்மைகளே மனிதா — உற்ற ஐம்புலன்க ளாகும்பா மனிதா.
- 70 புலனுணரும் மனமதுவே மனிதா — ஆரும் நிலையாகும் உலகமதில் மனிதா,
- 71 புலனைந்தும் மனம் ஒன்றும் மனிதா — ஆறு நிலையதுவால் உலகியங்கும் மனிதா — இந்த
- 72 ஆதியொடு அந்தமாம், மனிதா — நிலையே ஆறுமுகமாகு மென்று மனிதா.
- 73 அருணகிரிநாதருமே மனிதா — நமக்குத் தெரியவுமே சொல்லிவைத்தார் மனிதா.
- 74 அண்டவெளி மெய்ப்பொருளே மனிதா — பரந்த சகங்கலென உணரலானேம் மனிதா.
- 75 அதுவன்றி அணுவுமில்லை மனிதா — ஆதி யதுவாகும் அனைத்துலகம் மனிதா.
- 76 நியுமில்லை நானுமில்லை மனிதா — ஆதி ஆயபரம் பொருளசைவே மனிதா.
- 77 தானுமில்லை தனதுமில்லை மனிதா — எல்லாம் தானுனத் தன்மயமே மனிதா.
- 78 எப்பொருளும் எச்செயலும் மனிதா — இறையாம் மெய்ப்பொருளென்றுணர் மாண்பு மனிதா.
- 79 இந்தஉண்மை யறிந்தபின்னே மனிதா — உலகில் எந்தவுடலுயிர் சொந்தம் மனிதா.
- 80 எந்தபொருள் எந்தஇன்பம் மனிதா — உனக்குச் சொந்தமென்று உணர்ந்துசொல்லு மனிதா.
- 81 எப்பொருளைவேண்டி பக்தி மனிதா — செய்வதென இப்பொழுது உணர்ந்துசொல்லு மனிதா.

- 82 'ஞானம்' எனும் மெய்விளக்கம் மனிதா — கொடுக்கும் தேனமுத மாகுமிது மனிதா.
- 83 ஏனுரைத்தேனிதை யுனக்கு மனிதா — நீயும். தேனமுதம் தேக்கியுண்ண மனிதா.
- 84 மாண்புமிகு மானிடத்தை மனிதா — பெற்று வீண்கழித்து விடலாமோ மனிதா.
- 85 மனிதனென மாண்புபேசும் மனிதா — உயர் மானிடத்தின் தத்துவமுணர் மனிதா.
- 86 உயிர், உலகம், கடவுள் எனும் மனிதா — மூன்றின் உற்றநிலையுணர்ந்து கொள்வாய் மனிதா.
- 87 உற்றநிலை உறவுமுறை மனிதா — ஆய்ந்து கற்றபோது கண்டதெல்லாம் மனிதா.
- 88 கனவெனவே கண்டுகொள்வாய் மனிதா — கடமை யுணர்வோடு வாழ்ந்திடுவாய் மனிதா.
- 89 ஆசை, சினம், லோபமது மனிதா — உன்னை அணுகாமல் ஓடிவிடும் மனிதா.
- 90 மோகம், மதம், மாச்சர்யம் மனிதா — எல்லாம் ஏகியெங்கோ ஒளிந்துவிடும் மனிதா.
- 91 ஆன்மஒளி பெற்றிடுவாய் மனிதா — உயர் ஆன்மநேயங் கொண்டிடுவாய் மனிதா.
- 92 அன்பெனும் சின்மயமாகி மனிதா — மெய் அருட்சோதி நிலையறுவாய் மனிதா.
- 93 சமரசசன் மார்க்கத்தை மனிதா — எங்கும் அமையஅருள் பணிபுரிவாய் மனிதா.
- 94 எவ்வுலகும் எவ்வுயிரு மனிதா — இன்ப எல்லையும் சொல்லேவிதை மனிதா.
- 95 அன்புசிவமாருமிதை மனிதா — அறிந்து அன்பர்பணி புரிந்திடுவாய் மனிதா.

- 96 அன்பர்பணி புரிந்திடுவாய் மனிதா — இன்ப அமைதிநிலை நாட்டிடுவாய் மனிதா.
- 97 மானிடனாய் பிறந்தபயன் மனிதா — இதை மாண்புடனே முடித்ததாகும் மனிதா.
- 98 மனிதரிலே மனிதரிவர் மனிதா — மற்ற மனிதரெல்லாம் யாரோதான் மனிதா
- 99 மானுபி மானந்தள்ளு மனிதா — உற்ற மனிதாபி மரணங்கொள்ளு மனிதா.
- 100 மதியுணர்ந்த மனிதரையே மனிதா — சார்ந்து மதியுணரும் முறைபெறுவாய் மனிதா — பெற்று
- 101 மதியறிவாய் மனிதா-மெய்மதிபெறுவாய் மனிதா-நிர்மதி மனிதா! மனிதா!! மனிதா!!! யறுவாய்

பொருள் வேண்டேன் புகழ் வேண்டேன் பூதலத்தில் மானிடத்தின் இருள்நீங்கி யின்பமெய்தி என்றென்றும் நிலைத்தபெரும் அருள்வேண்டி நின்றதனை அடைந்தமைதி பெறலானேன் மருள்நீங்கி மக்காள்! இம்மாண்புடனே வாழ்வீரே!

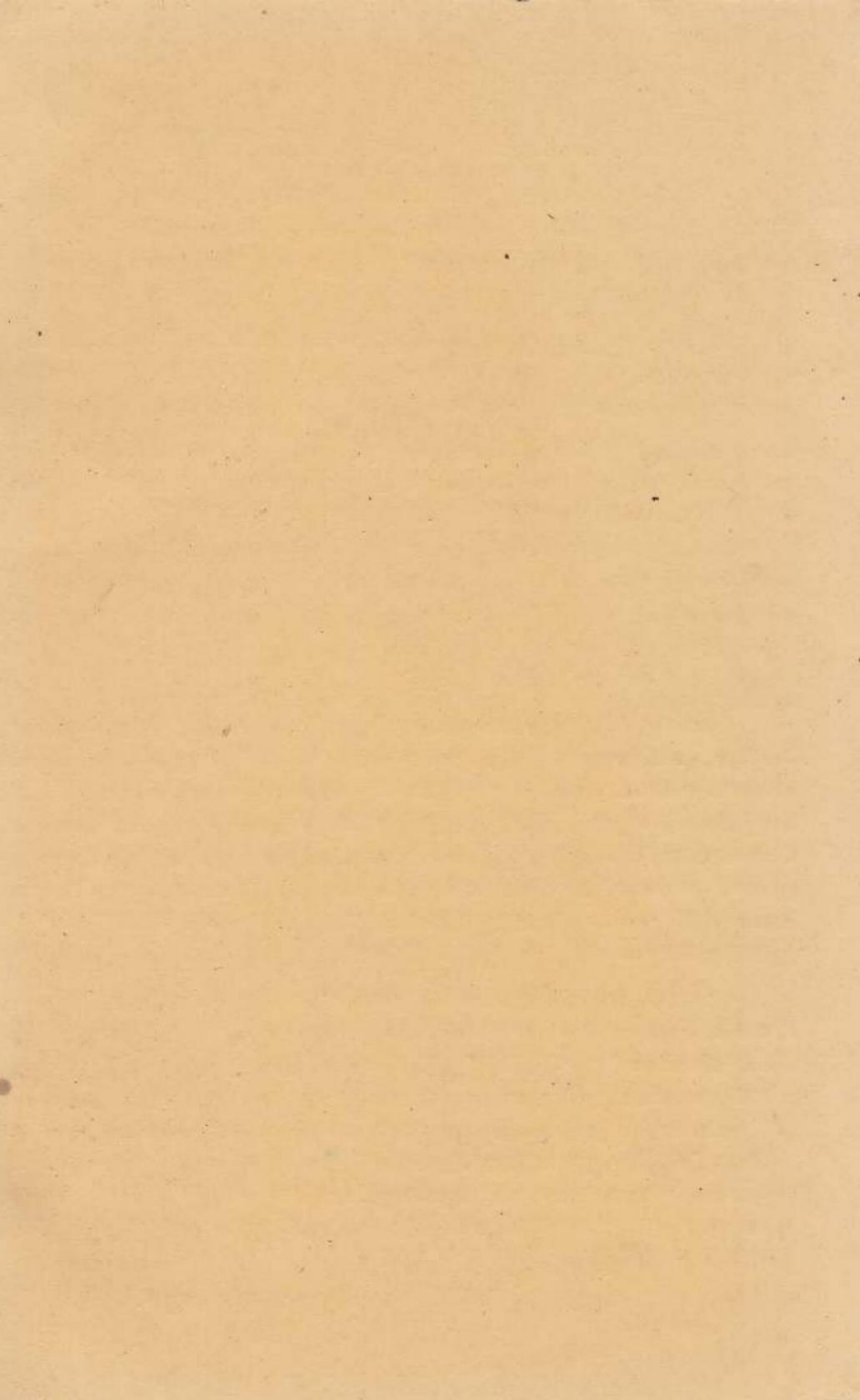
ஆதியாய் அநாதியாய் அருபமாய் நிசப்தமாய் ஏதுமற்ற பாழுமாய் ஏகமாய் னேகமாய் பேதமற்ற நிற்குணப் பிழைமலங்க ளற்றதாய் யாதுமாய் யானுமாய் யானுணர்ந்து நின்றுளேன்.

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
iii	கீழிருந்து	6	மடைமையை
iv	"	9	பெருமைக்குரிய
vi	"	14	எண்ணும்
vii	மேலிருந்து	17	தடுமாறுகிறோம்
1	"	7	உறங்குவதும்
1	"	8	இறுந்து
4	"	17	ஊன்

பிழைநீர்த்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்	
4	கீழிருந்து	2	உடம்புலே	உடம்புளே
5	மேலிருந்து	21	மச்சமேலேரி	மச்சமேலேறி
5	"	24	"	"
6	"	13	நன்னோக்கத்துடன்	நன்னோக்கத்துடன்
6	கீழிருந்து	5	படியில்தான்	படியால்தான்
8	மேலிருந்து	3	பத்திரிகிரியார்	பத்திரகிரியார்
9	"	3	வேதச்சுறுதியிலும்	வேதச்சுறுதியிலும்
9	கீழிருந்து	9	அதிகரிக்கப்	அதிகரிப்
9	"	2	சுட்டிலே	சுட்டாலே
13	மேலிருந்து	16	விசாரணைணையி	விசாரணையில்லாத
14	"	1	வேண்டினால்	வேண்டினால்
14	"	5	பேதமை	பேதைமை
16	"	3	துன்பங்களினையே	துன்பங்களிலேயே
17	கீழிருந்து	8	மெய்யுணர்ச்சு	மெய்யுணர்ச்சி
21	மேலிருந்து	8	குடத்தோன்	குடத்தேதான்
22	கீழிருந்து	5	அவை	அறிவை
23	மேலிருந்து	4	சிந்திப்பதே	சித்திப்பதே
23	"	5	இரண்டும்	இரண்டு
26	கீழிருந்து	5	அறிவினால்	அறிவினால்
27	மேலிருந்து	16	வேறந்த	வேறெந்த
28	"	9	அறிதாவது	அதாவது
28	கீழிருந்து	12	போயிவிக்கும்	போயிருக்கும்
29	"	7	அனுபவிக்கக்கூடியதே	அனுபவிக்கக்கூடிய
29	"	3	அறிய	அரிய
30	மேலிருந்து	7	கொள்ளுதல்	கொள்ளாமல்
30	கீழிருந்து	14	'யாய்' என்னும் பதத்திற்கும் 'நிறைந்து' என்னும் பதத்திற்கும் இடையில் 'அறியாததும் தானேயாய்' என்னும் வாக்கியம் சேர்த்து வாசித்தல் வேண்டும்.	
30	கீழிருந்து	2	மார்க்கத்தைச்சொல்லு	மார்க்கத்தைச்சொல்லல்
32	மேலிருந்து	9	பெருவாழ்	பெருவாழ்வு
"	"	10	சித்தானந்தபாரதி	சுத்தானந்தபாரதி
"	"	13	ஊருஞ்	ஊறுஞ்
"	கீழிருந்து	8	எக்காலுந்தான்	எக்காலுந்தான்
"	"	5	அறிய	அரிய
33	"	3	சொல்லற்குறியதல்ல	சொல்லற்குரியதல்ல
"	"	2	அறிதில்	அரிதில்
35	மேலிருந்து	1	நேடுவது	தேடுவது
"	"	15	அவ்வறியும்	அவ்வறிவும
40	"	6	தானாதியோடுறையும்	தானாதியோடுறையும்

நூலாசிரியரின் வாழ்க்கை வரலாறு

1911-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 19-ஆம் நாள், கடலூர் மஞ்சை நகர் அருகில், தென்பெண்ணை நதிக்கரையில் அமைந்துள்ள கங்கணங்குப்பம் என்னும் சிற்றூரில் வேளாளர் குடியில் பிறந்தவர்.

விழுப்புரம் நகராட்சி உயர்நிலைப் பள்ளியில் இறுதி வகுப்பு வரையில் பயின்று, தனது 19-வது வயதில் குடும்பச் சுமையின் காரணமாக, தொழில் செய்ய இரயில்வே பணியில் சேர்ந்தார்.

திருமணத்திற்குப்பின், தனது 22-வது வயதில் பக்திநெறியில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டு, கடப்பை சச்சிதானந்த யோகீஸ்வரரின் பிரதம சீடர்பால், மந்திர உபதேசம் பெற்று தீவிரமாக அனுஷ்டித்து பின் தனது 34-வது வயதில் ஞான வள்ளல் பரஞ்சோதி மகானிடம் குண்டலினி யோகப் பயிற்சியும், அத்துவிதஞான தத்துவ விளக்கமும் பெற்று, குறுகிய காலத்தில் தொழில் துறையில் இருந்துகொண்டே அத்துவிதானந்த முத்தியாகிய சித்தியெனும் வீடுபேறு பெற்றவர்.

தனது 54-வது வயதில் தொழில் துறையிலிந்து ஓய்வு பெற்று, கடலூரையடுத்த 'வண்டிப்பாளையம்' எனும் அப்பரைக்கரையேறவிட்ட நகரில் குடியேறி அமைதியாக எளிமையான வாழ்க்கை வாழ்ந்துவருவதோடு, தன்னை நாடிவரும், ஆன்மீகதாகம் கொண்ட அனைவருக்கும் இனம், மதம், நாடு, பேதமின்றி அத்துவித ஞான, யோக சாதனை போதனைகளைத் தெள்ளத் தெளிவாக உணர்த்தி 'யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' எனும் ஆன்ரோரின் வாக்கிற்கு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்து வருகிறார்.

'நான் யார்? (அ) யார் பிரம்மம்', 'ஞானம் எனும் மெய் விளக்க முறையும் மானிடத்தின் மாண்பும்', 'திருக்குறளில் மெய் விளக்கம்' 'மெய் நெறி விளக்கம்' (முதல் பாகம்) என்ற தலைப்புக்களில், இதுவரை இவரது நான்கு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. தற்போது ஐந்தாவதாக வெளிவருவது 'மெய் நெறி விளக்கம்' எனும் நூல் இரண்டாம் பாகமாக மெய்யுணர்ந்த ஆன்ரோர்களின் கருத்தினை மெய்யுணர்ந்த நிலையில் இவரால் விளக்கப்பட்டிருப்பதே, இந்நூலின் தனிச் சிறப்பாகும்.